

گيله مني سترگي

شاعر

دلاور پردېس

۱۳۸۸ لمريز

www.samsoor.com

Ketabton.com

حمد

ساتلي يې په غرونو کې مرغان په خپل قدرت
خالق دی ودان کړی ټول جهان په خپل قدرت

لويي ورسره ښه ده رحمېدلی پر هر چا دی
راپورته چې يې لمر کی پر اسمان په خپل قدرت

د خوار بنده پر ژبه لا راغلی شکر نه دی
ژوند ډېر ورته اسان کی پاک سبحان په خپل قدرت

له چا څخه دُنيا واخلي څوک واخلي له دُنيا نه
څوک ورولي مزار ته د جانان په خپل قدرت

دا ژوند هم مورې په خپله خوښه نه تېروو دلته
پر محکمه باندي هم نه يو روان په خپل قدرت

را اوړوي د شنه اسمان له خوا نه کله کله
پر مورې د رحمتونو ډک باران په خپل قدرت

أمید لرم پردېس چې د منزل خوا ته روان وي
کړي خدای به زکندن ورته اسان په خپل قدرت

۱۳۸۶/۱۱/۱۰

نعت شريف

ای نسيمه د ورتلو سته امیدونه زما
د نبی (ص) روضې ته یو سه سلامونه زما

محترم ته مې او ز د سلگو ورسوه
نصیب رانه کړل په لاس کې سره گلونه زما

ورته وایه مسلمان دی مسلمان قتلوي
مورڅه وکړو گرانه واوره فریادونه زما

چې پوره مې ستا روضې ته سي ارمان د ورتلو
نوردي خاوري پر دُنيا سي ارمانونه زما

خوار پردېس دي په محشر شفاعت غواړمه
د دې سترې ژوندون ورکړه احوالونه زما

۱۳۸۵/۱۰/۲۰

مور

موري چي زړگي دي ازار نه کړمه
خپل ژوندون به هيڅکله خوار نه کړمه

ستا د عادي ماته سي ډيوه د لاس
بي له دې رناتل پله لار نه کړمه

تاته به په کومه ژبه مور وایم
سرچي ستاله ميني نه جار نه کړمه

خان ته به هيڅ حق د ژوندون ورنه کړم
شپې چي دي خدمت کي سهار نه کړمه

توله ورځ که سر پر زنگون کنبښمه
موري ستا حقونه به شمار نه کړمه

ستا خبري ټولي نیکمرغي گڼم
ځکه خو پردېس ترې انکار نه کړمه

۱۳۸۴/۵/۷

د مورد نړيوالي ورځي په مناسبت

بېلتون

هغه بنايسسته او نيازولي اشنا
زما په غم کي زوري دلي اشنا

چي د بېلتون شپه مو منځ کي راغله
په چيغو وچيغو ژړي دلي اشنا

په دې خاطر چي ماله اوره خلاص کړي
پردېستو غرونو گرځي دلي اشنا

ځکه دنياسوه د غمونو ډکه
چي پکښي نسته زما بنکلي اشنا

د پردېس زړه ته به قرار رانه سي
چي سو تنها ورڅخه تللي اشنا

۱۳۸۶/۵/۴

بې صبري

د زړگي وينې رانه خوري د انتظار شېبې دي
زما اشنا کله راځي د انتظار شېبې دي

د يار لپاره چي سهار مي له باغچې راوړی
لاس کي مي گل مړاوی کوي د انتظار شېبې دي

خوږه خوږه خندا به ستا مي کله وځي له زړه
ترخه ترخه سوه زندگي د انتظار شېبې دي

شپه تر سبا وينس يمه ستوري د اسمان حسابم
فکر مي ستا کوڅې ته ځي د انتظار شېبې دي

کلي کي اوسه نه رقيب سته نه غماز نه بېلتون
پردېسه دا دي آخيري د انتظار شېبې دي

۱۳۸۴\۱۱\۳۰

اظهار

راسه اشنا زړه مي پرانگارد مينځي وگوره
ډېر لري ثواب لږ ورته لار د مينځي وگوره

تابه د جانان لاسونه ځان ته پرېښوولای نه
ای څيري گريوانه انتظار د مينځي وگوره

مادي صرف ښکل کړي دي په شونډو د قدم خاوري
ولاړه تر ما بل څوک تا بعدارد مينځي وگوره

زه کوم قسم چي يو ساعت رانه هيرېږي نه
لري رانه مه گرځه آزار د مينځي وگوره

ښکلې پام د عشق پر لمن تور داغونه مه ايرده
هغه نړيدلی غريادگارد مينځي وگوره

نور پردېس د قطر او دُبي خوبونه نه وينځي
دلته په ځنځير سوگرفتارد مينځي وگوره

۱۳۸۴/۱۲/۲۵

ديار کلي

هر ماژديگر يې د ديدار په نوم دی
خلکو دا کلي مي ديار په نوم دی

ځکه به يې واره پر تندي اوريدل
کانی يې هريو د سنگسار په نوم دی

ډېر لوني ورڅخه سررتکوي
مينه کي خوندد انتظار په نوم دی

زړگيه شپه او ورځ که نه پيژني
زلفي يې شپه مخد سهار په نوم دی

ورته کتي نه سم ليمي مي سوخي
اوري يې بل کړی د سينگار په نوم دی

د ژوند ساعت د خوشحالي ملگري
ديار پر شونډو د اقرار په نوم دی

پر دېسه ځکه درته بيار اغلمه
بنکلي موسم د نوبهار په نوم دی

۱۳۸۵۷۱۴۳۲۸

یادگار

زه ییپ دیدن ته وم راغلی د مودونه وروسته
جانان می داسی راته وویل د سلگونه وروسته

د زړه پر کور می باچاهی اوس د ارمان چلیبری
د وران د ظلم پکبسی تپر سو امیدونه وروسته

زما گناه نه ده ای خلکو ملامت نه یمه
گلاب د هر سړي خوښیبری د خوشبو نه وروسته

وخته چي خومره دي زمور په زړونو لویي وکړې
خو بیا هم شمع په پتنگ غواړي د لمبونه وروسته

که د غرور سر عاجزی ته تیت سو خه پروا کړي
د کبر جام لري ارمان نسکوریدو نه وروسته

جانانه ستا پښتنو سترگو نوی رنگ پیدا کی
چي دي پردس کر مه قبول د قسمونه وروسته

۱۳۸۲۳۱۳

ارمان

د لاس دي نښي خو گلوننه گلابي راغلي
د سترگو او ښکي ورته زما په هر کلي راغلي

کوگل زندان زړه بنديوان سود عمرو نو پکښې
اوس دي يادونه ملاقات ته د بندي راغلي

گلونه ماته د خپل ځان صفت په وار وار کوي
ښکاري چې ستا د ښکلو شونډو په سيالي راغلي

په گلورين قلم مي ستا ښکلی تصوير جوړ کړی
گوره خولي د رقيبانو پر تندي راغلي

په دې ناترسه مرور وخت کي يې وکړه وفا
ستا سلامونه ای آشنا په خوشحالي راغلي

الله دي راوله د گل په شان ښايسته جانانه
ستا په راتلو مي د زړه بڼې ته پسرلي راغلي

راسه په غټو غټو سترگو يې نن وکه ديدن
پردېس ته سپين کفن وروستی جوړه کالي راغلي

۱۳۸۴۶۲۱۱

بس دی

زړه مې پوهیدلی د جانان خبرې نه غواړي
بس دی بس دی نوري د ارمان خبرې نه غواړي

گل چي د بهار موسم کي پاني پاني ولوېږي
هنغه د بلبل او د باغوان خبرې نه غواړي

زړه خومي د یار ډېرو وعدو اوس صبر کړی دی
سترگي هم د اوبنکو د باران خبرې نه غواړي

زه د سر نه تیروم که اشنا مې وفا کړې وای
چا ویل چي پردېس به د تاوان خبرې نه غواړي

۱۳۸۴/۷/۱۲

کبر جن

قدری پی د حُسن راسره دی ډپر
نه کوی خبری بیگانسه دی ډپر

هری خواته ځی خو رخصت نه غواری
نه هیر پری خلکو بنایسته دی ډپر

سختی شپې د غم تیروی ما باندي
خاندي او خوشحال له ژوندانه دی ډپر

زما ورته په خوله کي زاری ختمی سوې
بیا هم د رقیب ظالم په خوله دی ډپر

خدا یه د خزان څخه یې و ساتې
رنګ یې د گلاب څخه کم نه دی ډپر

کوم قاضي ته وړاندي کړمه دا د عوه
زړه یې رانه وړی سخت په زړه دی ډپر

غم دی چي پردیس یې زنگولی دی
ولی خلک وایي چي نشه دی ډپر

۱۳۸۵۱۴۱۴

تلی اشنا

زږگیه نور اشنا موندلای نه سې
راغی بېلتون ترې خلاصیدلای نه سې

د دیدونو وروسسته ورک سو جانان
د ژړا وروسسته یې هیروولای نه سې

زږگیه قدر دي سو کم تراغزي
د گل په څنگ کي دریدلای نه سې

بس دی خوبونو کي مې مه زوره
یاره په وینسه چي راتللای نه سې

د زړه محل کي دي عزت لیدلی
د اشنا غمه ستیدلای نه سې

زه به دي هیرنه کرم په ټوله ژوند کي
دا ته مې ولي یادولای نه سې

پردس مه مخکه باندي کنبږده قلم
تصویر د بیکلي جوړولای نه سې

۱۳۸۴\۸\۳۰

انتظار

ما درته فرش کړلې جانانه په گلونولاري
راسه خوشحاله یې کره په خپلو قدمونولاري

چي د راتلو زیری دي وسوهک حیران سومه زه
ورو ورو منزل ته رسېدي دارمانونولاري

ما چي زړگی درکی او تا پرې سرې لمبې بلي کړې
مینه کي بېلي سوې د سوال او ځوابونولاري

خوبیا مي هم نه سي باور چي تا به وگتومه
زه د فرهاد غوندي که وباسم تر غرونولاري

ژوند ته مي نه پرېږدي زمالیونی فکر وایي
راځه پرې څومره بنایستی دي دیادونولاري

ستا صداقت به لکه غر سي ترېنه لري پاته
منځ ځني اړوي پردېسه د وختونولاري

۱۳۸۴/۹/۳۰

مينه

د دې دنيا هغه سړی مې سړي خور گڼلی
چې مينه نه پيژني زړه باندي مې تور گڼلی

دا ستا په سر که دار ته پورته سم پروانه لرم
يو افتخار دی ياره تا ولي پېغور گڼلی

چا کرل اوبه د ورور په وينو د وطن فصلونه
چا د زړه بند محبت په نوم سمسور گڼلی

تل د گلاب په شان بنايست او خو شپوئي به لري
چې خړي خاوري چا د ځان لپاره کور گڼلی

حالاتو ور کرل پرهرونه د پردېس زړگي ته
بس يوه مينه مې پر هر لره ټکور گڼلی

۱۳۸۴/۱۰/۲۲

اوبه

چنبلي مي د خاورو په جامونو کي اوبه
خوښيږي مي په ټولو نعمتونو کي اوبه

تا ونيولم له لاسه زه پر حال د ډوډو بېدوم
تعبيري ي راکه وينم په خوبونو کي اوبه

جوړه به د جانان سره کړم لاس په دغا پورته
هلمنډه تل دي غواړمه سيندونو کي اوبه

د تورو زلفو سيوري کي دي مخ داسي معلوم سو
کت مټ لکه په تورو تورو غرونو کي اوبه

بېلتون غماز هجران رقيب هيڅ نه راته ښکارېږي
زړگي مي سو د يار په ستمونو کي اوبه

اشناد هجرشپو کي ديدن راوړي تر پردېسه
قسمت راته پيدا کړې په اورونو کي اوبه

۱۳۸۴۱۱۰۱۲۹

خوشحالی

راغی اخترد خوشحالیو سره
ورک سو خفگان داسویلو سره

هر کله راسی د خونی اختره
جانان راخی ستا په راتلو سره

چی همپشه وی په اختر کی دیدن
اوسیرم تل د اُمیدو سره

جانانه راسه زموږ وران کلی ته
د سرو گلونو او غنچو سره

چی د اختر په سهار یارو وینم
زرگی می وری تش په کتو سره

ماستا پر سر توله خیلوان پردی کره
ته کوی مینه د پردو سره

د پردس مینه دی په زړه کی نسته
خکه نه وینو په کلو سره

۱۳۸۴/۱۱/۲۷

پتې راز

زما جانان څومره اشرد سترگو تور کي ساتي
زما غوندي يار بې هر يو غم د زړه په کور کي ساتي

داد حالاتو پېرزوينه ده چي داسي کوي
گلونه ټول خاموش او سيږي بلبل شور کي ساتي

پوه سومه بڼکلې مخ ته ستا کتل گناه نه لري
ړنډې مي سترگي سه نظر چي په بل لور کي ساتي

بل چا ته سر نه ټيټوم د هغه خداي بنده يم
چي يوسف ساتي په کوهي کي خليل اور کي ساتي

د عشق ژوندون د عشق جنون د عشق قانون مي خوښ دي
څوک په خدا پورته کړي دار ته څوک پېغور کي ساتي

تابه ويل پردېسه زه در سره مينه لرم
دغه يو ياد دی چي يادونه دي په زور کي ساتي

۱۳۸۵۳۵۳۲۱

وفا

کله وي زيات او کله کم دی ما قرار نه پرېږدي
پوهېږم نه چي د چا غم دی ما قرار نه پرېږدي

ډېر وفادار دی رسوي به مي تر قبره پوري
زما د عمر سره سم دی ما قرار نه پرېږدي

د زخمي زړه په پرهرونو کي مي څه لټوي
شينيدي پرې مالگه که ملهم دی ما قرار نه پرېږدي

زه خو پښتون يم د ميلمه غم درناوي کومه
افسوس چي ده کړی قسم دی ما قرار نه پرېږدي

نن مي په خيال کي تصوير وليد و مي نه پيژندی
ويل د پردېس څنگه قلم دی ما قرار نه پرېږدي

۱۳۸۵۱۴۱۲

زاری

نه عذاب نه بُتخانی زمابه کار دی
نه شراب نه پیمانی زمابه کار دی

نه می خوین دی انتظار ستا د راتللو
نه ریاب نه ترانی زمابه کار دی

مخ پت نه کرې هسی نه چي لیونی سم
نه نقاب نه زولنی زمابه کار دی

مابه مینه درته راوری خوتا وویل
نه گلاب نه نبنانی زمابه کار دی

زه دی نیکلو انگو کي نور څه وینم
نه کتاب نه افسانی زمابه کار دی

پردیس خای غواړمه ستا د زړه په کور کي
نه خواب نه بهانی زمابه کار دی

۱۳۸۵۱۹۱۴

پخواني کتل

ياره زما سره دي سترگي ښه پخه دښمني غواړي
راته کړي د مرگ گواښونه رانه ژوند ارمانې غواړي

نوی زخم مي پر زړه دی خو علاج يې ډېر اسان دی
چي په شونډو کي مسکي سې ستا کتل پخواني غواړي

يو دي ياد دی بل دي غم دی چي لاس نه راڅخه اخلي
يو ارمان راته پرېږدي او بل مي ښکلې ځواني غواړي

خوشحالي او خندا ولاړه او ښکي راغلي تر گريوانه
زړه لا اوس هم راته وايي محبت پریشاني غواړي

مورد ميني ليوني يو د رواج ځنځير مو خوښ دی
همېشه په هر قانون کي زولني ليوني غواړي

پردېس ستا د زړه په کور کي اوسيدل غواړي ټول عمر
نه دي وړي د ډوډي دی نه هم ستا مهماني غواړي

لښکرگاه د شپي ۱۱:۳

۱۳۸۵/۹/۱۰

اختر

ته راکوې د خنديدلو اجازه اختره؟
درته معلومه ده د غم مې اندازه اختره؟

په چادي بڼکل کړلې د چاد قدمونو خاوري
په چاد يارد کور ځنځير او دروازه اختره

زما ژوندون دی ازلي د اندېښنو ملگري
رانه خفه نه سې سپيڅلې پاکيزه اختره

هغه کوڅه زموږ د کلي نن هم تانه وينې
پرون خپره پکښې د مرگ وه او ازه اختره

په سترگو سترگو کي مئينو کړې خبري شروع
ما او تاهم سوو سره پوه په رمازه اختره

ته خو يوازي راغلي نه بڼکاري جانان در سره
لامې زخمونه د زړگي سوله تازه اختره

پردېس په مړ سي که به موږ سي په وصال د آشنا
په خوب يې وليدل روانه جنازه اختره

۱۳۸۵

لوی اختر

اندېننه

د پر عمر خوري ستا جدايي كې چې يو كال تير پرې
د سترگو رپ كې ساعتونه د وصال تير پرې

د دنياهري رنگينۍ له ياده و ايستمه
پسرلي هم لكه جانان داسي په خيال تير پرې

زړگيه ما درته ويل چې بې وفادى اشنا
پروفا دارو خو سپرى تر سراو مال تير پرې

د بنايستو باغچونه اوس بوى د باروتو راوړي
چې په كندهو كندهو وطن كې مې شمال تير پرې

يم ليونى په لار كې ناست پېغور په بيه اخلم
راكه خولگى خيردى كه ټوله كليوال تير پرې

د پردېس يار په يارانه كې نوى ناز گډوي
چې كله راسي مخ ته ونيسي د شمال تير پرې

۱۳۸۵/۱۲/۱۲

اقرار

ميني دي دومره كړم مجبور درځمه
نن به دي كلي ته ضرور درځمه

ستا د بنو غشو بنكاره كړه مينه
د خپل زړگي په وينو سور درځمه

څوك چي وي روغ كړي درنځور پوښتنه
زه دي پوښتنې ته رنځور درځمه

كه دي د سترگو جنگ كي سرهم وخورم
يمه پښتون لكه تربور درځمه

ما ويل د حُسن تا بعدار به نه سم
خاوري ايرې مي سو غرور درځمه

بس دی نور غيږ د پخلاينې راكه
اشنا دا يو سوال كه منظور درځمه

پر دېس كه مې سوم د اشنا د لاسه
مرگه ستا نوم به كړم مشهور درځمه

۱۳۸۴\۱۱\۹

بگړی

وخت چي زموږ د بگړی ولونو ته کاره کتلي
موږ همېشه داسي وختونو ته کاره کتلي

افغانان هيڅ د غلامی ژوند قبلولای نه سي
زموږ لاسونو ځنځيرونو ته کاره کتلي

ای د خزان استازې مه کوه ارمان به وکې
ولسي دي دې بنايسته گلونو ته کاره کتلي

که درته ياد وي ټول جهان کي به وه دا خبره
چي ميوندي پر دو فوځونو ته کاره کتلي

د سترگو کښل يې ناروا کار نه دی مه يې پرېږدئ
چا چي د دغه وطن غرونو ته کاره کتلي

د کرکي ډک زړه ته دي وايه پردېس داسي نه دی
تايې سپيڅلو ارمانونو ته کاره کتلي

۱۳۸۵\۱۱\۱۵

گمان

ته چي رايي مابه وي خپله ياره خان وژلی
خلک به وايي دی غمونود هجران وژلی

زما باورد پر کونښن وروسته ناکام وختی
احساس د ميني مي په زړه کي ستا گمان وژلی

زمور او خندا ترمنځ بيا خومره فاصلي پيدا سوې
بيا د پرديو جنگ زمورد کلي خوان وژلی

د لیلی غمه د مجنون د مرگ دعوه مه کوه
هغه د دوو سترگو د بيا ليدو ارمان وژلی

د گل پر شونډو مي خندا سمه ليدلې نه وه
پردېسه اوس چي ورته گورمه خزان وژلی

۱۳۸۲۱۱۰۱۱۵

پردېس

رننگ ته يې وگوره لکه مړی دی
کوم بې رحمه زړه ورڅخه وړی دی

وخت کي د وصال گونگ سي هيڅ نه وايي
يار يې څه جا دو ور باندي کړی دی

خود به وي تر هر چا زور ي دلی ډېر
دا د مينه ناک جهان وگړی دی

لاره يې يوه زړه ته پيدا نه کړه
ځکه خو سکون نه لري سترې دی

خلکو نور تر ميني کړئ قربان پردېس
دغه ده چاره او دغه پړی دی

۱۳۸۶۲۸۳۰

ژوند

هم مي زړه هم مي ځيگر دی هم مي ځان دی
هم بنايسته دی هم دلبر دی هم جانان دی

هم جيا کړي هم وفا کړي هم خدا کړي
هم ميلمه هم معتبر دی هم ميزبان دی

هم پوهيږي هم بلږي هم زور ږي
هم غوصه هم مروړ دی هم پنييمان دی

هم سکون دی هم ژوندون دی هم بيلتون دی
هم چينه هم مازديگر دی هم ارمان دی

هم حسين دی هم شيرين دی هم غمگين دی
هم ليمه هم مي نظر دی هم نادان دی

هم يې يار هم ناقرار هم انتظاريم
هم ساده هم نا خبر دی هم حيران دی

هم سفر دی هم خطر هم دلاور دی
هم څپه هم سمندر دی هم طوفان دی

۱۳۸۵/۱۱/۲۰

باڻه

خومره زور دي ياره تورو سترگو او بنو کي دي
ژوند مي نه پوهيږي چي په کومو مرحلو کي دي

تاد خدايه غواړم خوله تانه هيڅ شي نه غواړم
داسي يو عادت خو همپشه په ليونو کي دي

وچي د موسم شونډي دي نه کوي خندا راته
گل مي دارمان رانه ورک سوی په اغزو کي دي

اوس يې د جفا په کاروانو نو کي را وليږه
هغه زړه چي وړي دي د سترگو په لاسو کي دي

دا څوک درته وايي چي پردس د ياده وايستي
هر ځای کي چي اوسم ستا تصوير مي په ليمو کي دي

۱۳۸۶/۱۱/۱۰

نصیب

پر زړه مې هر يو غم مټين دی چاته څه ووايم
زما جانان زما دُښمن دی چاته څه ووايم

د ژوند خوږو کي مې ترڅه گډوي څوک دی هغه؟
زړه مې پر تا باندي شک من دی چاته څه ووايم

يا رچي روان سوز ما ژبه هم سلگو بنده کړه
اوس يې خالي ځای د ديدن دی چاته څه ووايم

ميني ادرس د خوشحالی دي وو غلط راکړی
د غم کوڅه د غم وطن دی چاته څه ووايم

پر دېس زړگي ته مې راغلی د سندرو کاروان
د آشنا خط راغلی نن دی چاته څه ووايم

۱۳۸۶/۲/۹

زندان

د صبر په زندان کي ځنځيرونه ماتوم
د مينې په زور ځيني رواجونه ماتوم

که شونډو دي په تلو کي دراتلو وعدي کولي
خو سترگو دي ويله چي لفظونه ماتوم

گل نه شکومه دومره دي نيت ولي پر ما بد دي
اغزيه يوه ورځ به دي لاسونه ماتوم

کمزوري مي ونه گڼي د مينې په دنيا کي
چي ستا خوشحاليدو ته قسمونه ماتوم

د زړه د اميد لاس کي زما دغه شراب نه دي
پردس يې ځکه نه چينم جامونه ماتوم

۱۳۸۵۱۱۰۱۱۰

گيله مني سترگي

پرېرېده چي زړه مي سي د زور خخه خبرد سترگو
چي ستاد سترگو نه مي نه اوړي نظر د سترگو

که د هجران د شپو نه ځان ساتي او غم نه غواړي
خلکو ونه کړي ننداره په ما زديگرد سترگو

يو شېبه مي ستا تصوير د سترگو ونه ايستي
لايي گمان دي لادي ونه سو باورد سترگو

ژبه گونگي زړه وار خطا کړي ورکړي رنگ ته تغير
منم منم منم منم منم هنرد سترگو

غرق سو تباه سو د خپل ټولو ارمانو نو سره
پردېس لاهو کي په خپو کي سمندر د سترگو

۱۳۸۲\۳\۱۷

مُهلت

بېلتونه يار مې را پرېرېدې که دي لاوس پاته دی
راځه راځه دارمانو نومې هوس پاته دی

چي بيا مو کلي ته راځې ځان سره مرگ راوله
اوس خو ژوندی يم په وجود کي مې نفس پاته دی

تا پر هر کور باندي وېشلي دي ويرجنې ساندي
ځکه مې گران وطن تر ټولي دُنيا پس پاته دی

چي نه دي وژړوی نه دي ځني هير کي اشنا
په دې دُنيا کي لازما غوندي يو کس پاته دی

بله رنگينه شپه به خدايه پر ما کله راځي
د پردېس يار سره خوبونو کي مجلس پاته دی

۱۳۸۶۳۸۳۰

بهانه

عبث دي ياره پر سرو شونډو بهانه پيدا كړه
مه راخته خيړ دى ماد صبر خزانه پيدا كړه

پروا مي نسته كه په مينه كي مي خپل پردي سول
د ژوند ملگري مي غمونه بيگانته پيدا كړه

دا به وي ستاد هيريډو زېرى زما لپاره
دا فاصله چي مو تر منځه بېلتانه پيدا كړه

ما ملامت وگڼه هلته بې وفا دلبره
كه خپل ټگۍ كي دي سپيڅلي نېنانه پيدا كړه

د ناز څپيره دي پر مخ وركړه چي تلې پردېسه
د اشنا او بڼكو ولي لار د گريوانه پيدا كړه

۱۳۸۶۱۴۱۲۸

نن مازدیگر

داسي خوند کوي جانانه د خپل کلي په کوڅو کي
لکه باغ کي چي گلاب وي لکه مالگه په خوړو کي

داد هو او نه خواب دي خوړ او تريخ سره گډې پرې
لکه مينه کي دردونه لکه ژوند ستا په وعدو کي

د گمان لار مي کره بنده د هر چانه مي راپټه کړې
لکه رازد زړه په کور کي لکه اوبسکه په ليمو کي

يارانې مي ډېر مشهور کړې تا چي هير کرم تاواني سوې
لکه شمع بليدلې لکه سيوري سوې تيارو کي

د پردس د شعر بيتونو زمانوم داسي ساتلی
لکه ونه په اوبو کي لکه زړه په خزانو کي

۱۳۸۲/۴/۲۲

دُعا

مورځه گناه كړي ده خلك مو په څه بېلوي
چېر ظالمان سته په دُنيا كې ځان او زړه بېلوي

د زهرو ډكې هغه خولې كړې اى د زړو مالكه
په څو نومونو يو د بله پښتانه بېلوي

زموږ د اوبنكو شبنمونو تې نيولې لاري
رنگ د گلونو نه بد رنگه زمانه بېلوي

زړگى مې خوري داخل خو ټولو اتفاق كړى دى
تر خپله وسه هر يو غم ځني ټوټه بېلوي

چا د اختر او د نكړيزو تر منځ ویر كښيښوى
څوك د ژړي مازديگري نه ننداره بېلوي

پر دېس به څوك د ليونيو د قطاره باسي
چي خپل لاسونه يې تنه د گريوانه بېلوي

۱۳۸۲۸۴۱

سلامونه

ارمان يمه ليرلي مي منزل ته سلامونه
ستا مخ ته سلامونه ستا کاکل ته سلامونه

پر هر مي د زرگي چي جوړيدو ته نرېدې سوي
دردونويې ويلې دي درمل ته سلامونه

نسيمه که يې وړې نو د وړمو سره يې مل که
ديار د قدم خاورو د يار پل ته سلامونه

د اوبنکو قلمونه مي د مخ پر ژړه پانه
اغزيو ته گيله ليکي او گل ته سلامونه

بې ميني ژوند نيمگړی دی خوداسي مينه هم نه
روان چي پکښې نه وي يو او بل ته سلامونه

چي ستا د لوري راغله نو خواره به ولي نه وي
سپارلي مي پردېسه د زړه تل ته سلامونه

۱۳۸۲/۴/۳۰

ناخوالي

لكه په زړه د يو مئين چي بېلتون لويي وكړې
ملگرو داسي مي جگړې په ژوندون لويي وكړې

نن يې كورونو ته ټوټې د وجود ورسيدې
دلته د كلي ماشومانو پرون لويي وكړې

د پرمختگ ارمان مي زړه كي په سلگو وژړل
په گران وطن كي مي رشوت په قانون لويي وكړې

خوك راته وايي په دُنيا كي د ژوند حق نلري
چا كړله ختم چا په نوم د پښتون لويي وكړې

د زورور كه شرميدلای دلته نه راتلله
په دغه زوريې زموږ سپيڅلي پاڅون لويي وكړې

د پردیس غم د وطن غم د خلكو غم كومه
ډېرو غمونو مي د زړه په سكون لويي وكړې

۱۳۸۲/۸/۲۲

بغاوت

غوټی د ناز په خوب بیده ده خزان هیڅ نه منی
د مینې ژوند زړه ته فایده ده تاوان هیڅ نه منی

کونښ کوي چي یو د بل څخه یې بېل وساتي
د ا زمانه څومره ساده ده یاران هیڅ نه منی

زړه ته مې ووايه چي دا لیونتوب ولې کوي
تا د راتلو کړې وعده ده هجران هیڅ نه منی

د دغو سرو لمبو په منځ کي خدای ساتلي یو موږ
زما خو دغه عقیده ده گمان هیڅ نه منی

نوره مې ستا د دیدنونو طمع نه ده کړې
ستا سود کلي لار اوږده ده ناتوان هیڅ نه منی

په خوب کي وینم مرگي وړی ارمانجن پردیس دی
تنی په اوبسکو مې لنده ده گریوان هیڅ نه منی

۱۳۸۲۸۱۲۰

د ولس ربغ

زه افغان ولس يم چا مي قتل مخور کړله
چارانه د سولي پيغامونه مرور کړله

خداي خبر زما حلاليدل خومره ثواب گڼي
تولو قاتلانو يو او بل سره خبر کړله

نوم د قهرمان غواړي جگړه کي چي خپل ورور وژني
داسي مشرانو جهالت ته وده ورکړله

خوک مي ټول جهان ته د غلام په رنگ ور پيژني
چا په وينو سره راته کوڅه د جنگ سنگر کړله

بيا به يو دوران ته افغاني غرور ژوندي ساتم
خو ځله مي نورد دوي عقلونه ورپر سر کړله

دوي وايي دا گناه نه ده پردېسه گناه څنگه وي
ستا په شان يې ډېر په بل وطن کي در په در کړله

۱۳۸۲\۷\۲۱

جهالت

پنیمانی به یوه ورخ خپلو خپرو کي سره وینو
د غم او بڼکي به د سترگو کنارو کي سره وینو

رڼامه وژنه ناتر سه تاواني به سو بې حده
بیا خپل دوست او دښمن څنگه په تیارو کي سره وینو

اوس مولاري بېلې بېلې د اورونو خواته ولاړې
نه پوهیږو چي سوځیږو په ایرو کي سره وینو

اتفاق مو په اختر او پسرلي کي معلوم نه سو
همپشه د کلي څنگ ته هدیرو کي سره وینو

پردس غواړي چي نوریو د بل په زړو نو کي ځای جوړ کوو
جهالت دی چي د جنگ په سنگرو کي سره وینو

۱۳۸۶۱۰۱۱۲

اجازه

پسرلیه دا مئی زړه دی پرهرونه ورسره دي
ستا قدم ته یی ایردم دا ارمانونه ورسره دي

پر خندا باندي بندیز دی مرور درخه نه یم
یو مئی غم سرته ولاړدی نور غمونه ورسره دي

پام کوه زخمی دي نه کړي د دې خلکو دا رواج دی
پېرزوینه د مرمی کړي ټوپکونه ورسره دي

پت په غونډ کي درته وایم اشنا زېری مې درباندي
پسرلي مینه راوړې سره گلونه ورسره دي

ورته گوره دیار مخ مئی لکه گل چي غوړیدلی
دا زما د خوارو او ښکو شبنمونه ورسره دي

اجازه ده پسرلیه د پردیس کیسه شروع کړم؟
یار یی ښکلی دی افسوس چي ستمونه ورسره دي

۱۳۸۶۱۱۰۱۲۷

لښکرگاه

شپه

د رڼا کلي ته لار نه معلومیري
شپه اوږده ده سپین سهار نه معلومیري

همپشه د بل ارمان پوره کوو چي
د ورور مرگ راته بد کار نه معلومیري

سور گلاب ته سترگي څنگه وارومه
سرو لمبو کي پته دی بنار نه معلومیري

زموږ حال تردې بد تر بنه دی چي پوه سو
راته هیڅ یار او اغیار نه معلومیري

د وطن پر آزادی مئین وو ځکه
پردې خاوره یې مزار نه معلومیري

د دوستی طمعه یې کړې له دُښمن نه
لیونی پردس هوښیار نه معلومیري

۱۳۸۷۸۲۸۲۱

هلمند لښکرگاه

تندک

غم مودی ملگری د خندا آزار وهلي یو
مور د اتحاد او د وفا آزار وهلي یو

چنویو د بل ویني غم بنادی کي هم یوځای کنبینو
دا موبد بختي ده که د چا آزار وهلي یو

بنکلی لکه گل ځوان مو پیر خاورو پیرزو کړی دی
مور د ژوندانه د ناز ادا آزار وهلي یو

مور د ماشومانو په ذهنونو کي جنگ وکړی
نن خودرپه دریو د سبا آزار وهلي یو

بلي سري لمبې د انتقام ساتو په زړونو کي
میني ملامت یو ټوله ستا آزار وهلي یو

خود به تند کونه خورو پردسه چي منزل کوو
جوړي مو تيار کړي درنا آزار وهلي یو

۱۳۸۷\۴\۱۴

هلمند لښکرگاه

سپين ميدان

ژوند سوڅومره گران زرگيه اورواخله
خاوري سوارمان زرگيه اورواخله

پام ڪره پهر ونه دي خفه نه ڪرې
نه لري درمان زرگيه اورواخله

داسي په اسانه ديدن چيري دي
رابه سي جانان زرگيه اورواخله

زماپه خوله به صبروي منمه دي
اوس يمه پنيمان زرگيه اورواخله

چيري دي د حُسن لمبي خونبي وي
نن پر سپين ميدان زرگيه اورواخله

نورد پردس غم ته زاري مه ڪوه
خيري كه گريوان زرگيه اورواخله

۱۳۸۷/۱۱/۱۸

هلمند

لمبي

د زړونو ارمانونه د مئينو ارمانونه
دې کلي کي سوځيري په اورونو ارمانونه

د بڼم په ښو وينا سوي نازولي ماشومان دي
وري ځان سره لحد ته د خوبونو ارمانونه

وگړو د دنيا زموږ ناپوهي ته د دعا وکړئ
پوره موکړئ پخپل منځي جنگونو ارمانونه

په طمع د وربل دي خو پر پانوي اوربل دي
منزل ته نه رسيري د گلونو ارمانونه

پر دېسه خوشحالي دي پنا سوي ده له سترگو
بدل دي کړه حالاتو په غمونو ارمانونه

۱۳۸۸۳۱۱

تحفه

جنگونه مي پر لورد گران وطن مه راليېره
د اور د بليدلو ار مانجن مه راليېره

يو ځوان د زکندن په حال کي مور ته داسي وايي
مزار ته مه مي بچي څلور کلن مه راليېره

گيله به زه د خپل نصيبه نه کوم نو ته هم
جهاد له خپل طرفه گيله من مه راليېره

زما په غم شريکه ستاد بم په پېرزوينه
ژوندي تر خاورو لاندي يو کفن مه راليېره

که خپل د جفانېنه پتوي په چاپلوسيو
گريوان ته د پردېس خوتار او ستن مه راليېره

۱۳۸۷/۲/۲۵

هلمند ځپاند سيند مشاعره

سلگۍ

جرگه مي كړه د يار پخلا كيدو پسې روانه
سلگو كي مي دُعا سوه قبليدو پسې روانه

زما د اسويلو په برکت دي حُسن زيات سو
وږمه وي تل د گل په غوړيدو پسې روانه

تر خوبه دي خاړم جانانه لاري د راتللو
وعده دي سوه وعدو سره وعدو پسې روانه

اشنا لكه د جنگ توره بلا چي خلك وژني
سوه داسي ستا جفا مي اُميدو پسې روانه

مقصد يې نه وو دا چي زما پرمخ وليكي نوم ستا
دا اوښكه وه د سترگو ستا ليدو پسې روانه

پر دېسه چي ژوندي يې بس د ميني احترام كړه
دُنيا كه ده هر خومه په فايدو پسې روانه

۱۳۸۵/۹/۲۴

انتخاب

نوري سلگي د ارمانونو په لاس مه ورکوه
هر وعده دي د کلونو په لاس مه ورکوه

قسمته ستا سره چي هر څه دي قبول مي دي ټول
عقل نادان مي د سوچونو په لاس مه ورکوه
داسي بي يوسي لکه تا چي رانه زړه وړی دی
بنکلې ځواني دي د وختونو په لاس مه ورکوه
چي پس له مرگه دي بڼه ځير راته کتلي نه وي
ماد څلورو دي الوونو په لاس مه ورکوه
لر فکر وکړه که دوران دي تير سو څه به کوي؟
نری خندا دي د نازونو په لاس مه ورکوه
د ليوني زړه زوريدو ته مي بل کار وگوره
خپل تصويرونه د خوبونو په لاس مه ورکوه
د دې لپاره چي خپل زور او تاثيرونه بايلي
د حُسن واک د سينگارونو په لاس مه ورکوه
د اُميدونو جنازې چي تر سهاره باسي
تريخ انتظار د ما بڼامونو په لاس مه ورکوه

پردسه داسي يار پيدا که چي په خوی بڼايسته وي
دا انتخاب دي د رنگونو په لاس مه ورکوه

۱۳۸۲/۴/۱۰

خوره شېبه

د وصال په باچهي کي غم د ځان کوي غمونه
د ديدن د خولې نن اورم د بېلتون د مرگ حکمونه

خاموشۍ يې بنسټ ايښی دا ځل تينگه ياران نه ده
شور او شریه منع کي نسته خفگان کړي قسمونه
تلوسه مي رسوايي ته پټه په غوږ کي داسي وايي
راځه نوم د يار غزل که راځه مات که رواجونه
د باور لاس کي خنجر دی و سواسې يې دي وژلي
زړه مي بيا کړله په غاړه د رازونو امپلونه
مايوسۍ رخصت اخستې اسويلي ورسره ولاړل
غلي غلي راته خاندي په ليمو کي دا وختونه
پښتنه وعده راغلي د اقرار استازی گرځي
پرانکار خاوري انبار سوې سترگو وکړله ستونه
گيله من شوگير مي غواړي بيا د ځان سره ملگری
څنگه ورسره ځولۍ چي غوږوي راته خوبونه
فرياد ورک انتظار ختم خيال پرواز کړي هري خوا ته
مُسکا شونډو ميلمنه کړه ژوند هير کړي دي ويرونه

ستم و غوښته بڅښنه د پردېس د حوصلې نه
ورځ تربلي نرم کيږي د اشنا تينگ عادتونه

۱۳۸۲/۵/۲

جفا

چي د همزولو په ټولۍ كې تر چا پاته نه يم
ولي پر هېڅ باندي حساب جانانه تاته نه يم

يو ورځ به ستا سره هم وسي جفاگاني ډېري
يو ازي زه خداي پيدا كړي ستا جفا ته نه يم
ماپه د نيا كې داسي بسكلي سترگي ونه ليدي
ځكه وتلي د خپل كلي نه صحرا ته نه يم
جانانه ستا دا د ځوانۍ غرور به سي پښيमानه
چي سمه خاوري بيا محتاج به دي خدا ته نه يم
هر وخت يې وينم په خوبونو شكر شكر خدايه
لا هم بې برخي د اشناد ملاقاته نه يم
ظلم ستم مي پر ماشوم زړگي هر څومره وكه
مينه كوم خو ورسپارلي دي سزا ته نه يم
د بلبيل چيغي او د گل خاموش ژوندون چي گورم
دا يورواج گنهم حيران خپلي ژړا ته نه يم

پردېس ارمان كه مي اصلي منزل ته ورسيدی
باور لرم او زگار به ستا د مخ ټكلا ته نه يم

۱۳۸۲/۳/۲۱

آخبرولي؟

زړه ته مې په قهر زمانه گوري
رحم ولي زما پر طرف نه گوري

دا د آزادۍ په نوم غلام ژوندون
وار په وار مې لاس ته زولانه گوري
دې وخت کې مې زور ازمايل کيږي نه
وژني به مې بل خو پښتانه گوري
ای زما وطنه څوک ماږه سوه نور
څوک دي لا گوت گوت کې خزانه گوري
ووتې له ذهنه د غيـرت کيسې
خود به دي وربل ته بيگانې گوري
بده بنـکاري لاس کې د يتيم ډوډۍ
هر څوک ورته نوې بهانه گوري
مه گوره غليمه اوس په سپک نظر
سرتـه به دي بيا کاني درانه گوري

ويينه چي سي زړونو کې بیده جذبه
سترگي د پردېس هغه صحنه گوري

۱۳۸۴/۵/۱۳۰

قافلي

جانان چي تلي زه په خندا کلي کي پاته سومه
د ماشوم زړه سره تنها کلي کي پاته سومه

د رخصتي غير مي په مينه ورکړه بنکلي يار ته
ما ويل خوب دی خو رښتيا کلي کي پاته سومه
د سترگو او بنکو سره يو ځای د زړه غوښي خورمه
دا يې ثمر سو د وفا کلي کي پاته سومه
بېلتونه زړه راباندي يخ که خو چي بيا رانه سې
که چيري يو ځل د اشنا کلي کي پاته سومه
د جدايي هره شيبه راته يو کال ښکارېږي
تيره شپه ويني وم تر سبا کلي کي پاته سومه
نه ليوڼی سوم نه خو مړ سوم دا دی روغ گرځمه
په زرگي سخت لکه سزا کلي کي پاته سومه

هر وخت مي زړه ته رارواني وي د غم قافلي
پردېس چي سوم درنه جدا کلي کي پاته سوم

۱۳۸۴\۷\۲۸

پېغور

د هر چا چي دوه ياران وي دا بې حال وي
همېشه به يو خفه او بل خوشحال وي

په يوه زړه کي به يو جانان ساتمه
که تهمت وي که پېغور وي که جنجال وي
بختور دی چي پر هغه چا مئين وي
چي يې زړه دغسي سپين لکه جمال وي
لرې مينه لرې وفالېر خندا وکه
لرې پيسې را دا خواب به ددې سوال وي
درواغجن به دلته ډېرې مزي وکړي
رښتيا گويه ته به جوړد فکر تهال وي
په سؤورکو شونډو خندا دي زلزله ده
چي ډېر خاندې زما مرگ ته به دي خيال وي
ستاد سترگو په رڼا بې را پيدا کړو
که دي ورک د غونډې زني شينکي خال وي

د زړگي نه به دي ډېر غمونه کم کي
خوشحال او سه چي پردېس دي کليوال وي

۱۳۸۵۱۹۱۵

ستا یاد

سترگي دي زمانه جورولای سي د غروليونی
زمانه مخکي دي بل څوک ووپه کتوليونی

تر هغه وروسته يې سي مينه د لیلی پر سترگو
چه کله وويني ستا سترگي په خوبوليونی
د سهار باده تر سلام وروسته اشنا ته وايه
سر پر زنگون دي يادوي په نيمو شپوليونی
د زړگي مينه مي يوازي د بنکلا سره ده
په بنکلي مخ پسې به گرځمه ترخوليونی
ته چي زمانه ولاړې زه يم دلته چاته پاته
په تاپسي سوم سراسر په شوگيوليونی
د ژوند شپې ورځي تيرومه ستا د ياد زندان کي
تر ما بغمه بنکاري ډېر د زولنوليونی
زه د نيمگړي د نياگي تماشي نه پيژنم
زه کم د هغه نازولي يار غموليونی
پر حق مئين دلته په کاپو باندي ولي هر څوک
کلي کي نه لري هيڅ ځای د اوسېدو ليونی

بس دی دعاته ضرورت نسته جورپري کله
پردس په غم کي د جانان سو د کلوليونی

۱۳۸۵۱۲۸۳

ستم

زموږ ژبې به د ښکلو په صفت کله مې پرې
دا ښکلي په غرور او په نفرت کله مې پرې

غمجنې د نياگې کي په پيسو حُسن خرڅ سوی
ښکلا خلک به ستا په تجارت کله مې پرې
په يو نظر کتو مې ژړوې تر ډېره وخته
خونکاري سترگي ستا مې په زحمت کله مې پرې
ما هيره کره خدا چي د جانان نه اقرار هير سو
انکار انکار انکار په دې عادت کله مې پرې
چي خپله دي راو ليرې زموږ د کلي خوا ته
ديدن باندي دي خلک د مالت کله مې پرې
که ژوند يوه ثانيه وي خدايه خوښه مې ښکلا ده
ښکلا سره مې زړه په محبت کله مې پرې
زما هغه وږي سترگي چي ټول عمر انتظار وې
اوس تاته په کتو په يو ساعت کله مې پرې
خوبونه زنداني مې را پرېږدي خو اوښکي غواړي
غمونه دي جانانه په رشوت کله مې پرې

پر دېسه د زړه وینو باندي هريو غم موږ سوی
په خپل وینا وینو کي د تهمت کله مې پرې

۱۳۸۵۱۲۱۱

د فکر تال

تو به څومره وفا کوي يادونه د اشنا
روان مې دي دژوند سره غمونه د اشنا

ژوندون ذره ذره دی او دُنیا څنگه سپېره سوه
چه نسته پکښې بڼکلي ديدنونه د اشنا
ظالمي زماني يې کره خندا را څخه پته
قبول مې پر ليمو وه قدمونه د اشنا
لوگی لوگی يې زلفي وې لمبه د مخ په شان وه
بيا شمعي راته وښوول رنگونه د اشنا
بيا چيغود بېلتون کړمه له خوبه را بيداره
په سترگو کي مې مات سول تصويرونه د اشنا
ای غمه زه پښتون يم زه يې نه سم هيرولای
تر مرگه به کومه صفتونه د اشنا

الله به د بېلتون جنازه وباسي پردېسه
که پورته په دُعا سوه سره لاسونه د اشنا

۱۳۸۴/۱۰/۲۲

د زړه کور

نه زما د زړه نه وزي نه به خپل زړه کي خای را کي
واورئ ای د دُنیا خلکو یار به زما ژوندون تباہ کي

یو جانان یو مې ارمان دی یو مې تار په تار گریوان دی
یو مې زړه یو پکښې یار دی بل څه نه لرم دُنیا کي
غواړي زړه نه ورکوي زړه دا عجیبه کیسه نه ده؟
نېکلو ټول تاوانې کړي یو واللہ په دې سودا کي
توبه نه ځني کوم خود قسم نه مې قسم دی
بیا به دا سي قسم نه کړم چي وفا سته په آشنا کي
نه گناه ده د غماز نه د بېلتون نه در قیبه ده
ستا وعدو کي شو گير ما ته سر پر سر بهانې پیدا کي
د هجران توري تیارې دي یاره خدای لپاره راسه
چي د ژوند لاره پیدا کړم ستا د سترگو په رڼا کي
بیا به پوه سې چي ته څوک یې دلته څومره دی ستا قدر
چي د وخت سپیره سیلی مې درنه ټول عمر جدا کي
زما د پر سپیره قسمت دی هر وخت تا رانه خفه کړي
ستا د شونډو نه مننه چي دي بیرته را پخلا کي

د گیلو نه دي قربان سم زړه د زړه بدل کي واخله
نور به نه ژاړې پردېسه خپلي او بڼکي دي که پا کي

۱۳۸۵/۵/۷

فرياد

د زړه آهونه دي زما هـيـڅ اوريدلي نه دي
څوک چي يې اوري هغه ستا په شاني بـنـکـلي نه دي

چي څومره ژاړه اشنا او بـنـکـي مـي مه پـاکـوه
نن داسي بـنـکـاري چي مـي هـيـڅ درته ژړلي نه دي
بـنـکـلې مـنـم هر څوک به ستا د بـنـکـلا قدر کوي
بې ما په غم دي چا د زړه غوښي خوړلي نه دي
ځکه په دې وطن کي خلک گناهکار گڼي ما
هر چاته غيږه ورکوم څوک مـي وژلي نه دي
زما زړگيه هم يې وران کړې هم اوسېږې دلته
افغانستانه د بـنـمـنـان دي پيژندلي نه دي
هسي نه ياره دغه نور بـنـکـلي خفه سي رانه
به غيړله تامي د بل چا سترگي ستايلي نه دي
را ځئ چي يو ځل د سپيڅلي عشق يادگار تازه کوو
ډېري مودې وسوي چي څوک دارته ختلي نه دي
که مـي کـړي مـړ بـيـر ته ژوندی سم خو بيا هم جانانه
وايم چي سترگي دي بـنـايـسـتي دي خو قاتلي نه دي

خدايه پردېس داسي خلکو نه ډېر لري ساته
چي مينه نه پيژني غم کي زنگيدلي نه دي

۱۳۸۵۱۵۱۱

حالات بدل دي

پانود تاريخ كې د ملاليي تور وربل بنكاري
اوس افسوس د هغه وطن واك لاس كې د بل بنكاري

كاشكي چي زه مړ وای يامي داسي خوك ليدلای نه
واو بنستی له دين نه خلك وايي چي پاگل بنكاري
چاچي د بنمن و ايست د هغه نوم پر خوله نه راخي
چاچي بيرته راوستی هغه راته اتل بنكاري
خوك چي يې وړي گته د جگړو خخه مدام وايي
دا توري تيارې د وطن برخه د ازل بنكاري
يو چي ورته لار بنسي بل هرڅه په ډاډه زړه وړي
ووايه زړگيه تاته كوم يو سړی غل بنكاري
خوك پكښې د نوي ابادی نښي ليدلای سي؟
ماته خو هرڅه په كندوالو باندي بدل بنكاري
مرگه نور مي واخله چي زه دومره درواغجن يم
ماويل خاوره زما ده اوس د نورو پكښې پل بنكاري
دا چي د دستار په نوم پر سر مودی دا هيڅ نه دی
دا مو وليري غاړو ته هم دا زموږ قاتل بنكاري
بس ناپوه مالياره ماته مه كړه د بهار كيسې
باغ كې دي نوكر سپيرو اغزيو ته سور گل بنكاري

چيغي د افسوس چي د پردېس د خولې نه ووتې
چاته د غم ساندي وي او چاته به غزل بنكاري

۱۳۸۵۲۸۱۸

وچي شونډي

زړونه کلک سوه نه مري خوک د چاد غمه
کنې خاوري به وای زه پخوا د غمه

چي ياري کړې د نادان هونډي زړگيه
خود به هيره کړې خوره خندا د غمه
داسي گډي وډي واييم به تر کومه
چاته وکړم فریادونه ستاد غمه
تر خوږو خوږو خبرو دي قربان سم
کوم نن درته ترخه ويناد غمه
مرگ په خپله خوله غوښتل يوه گناه ده
ما به هم کړې وي دا گناه د غمه
وچي شونډي څنگه جوړي کړم خندا ته
نه يم خلاص يو شپبه اشناد غمه
چي دکلي نه مي نه باسي صحرا ته
گيله من به يم خامخا د غمه

چي د ژوند غونډي وي مرگ ته مي ور پرېږدي
پردېس غواړم په دُعا و فاد غمه

۱۳۸۵۱۱۱۱

ژړيدلې هيله

د دُنيا خلکو د نظر څخه ایستلې یمه
لکه د تیروزمانو د خاورو څلې یمه

د ژوند ساگانې حسابمه ولي مرگ نه راځي
نصیبه څنگه دي غمونو ته سپارلې یمه
بېلتونه راسه بې پروا یار مې د کلي یوسه
چي دی خند پري زه په اوښکو لمبیدلې یمه
عشقه نور لاس راڅخه واخله څه دي وکړه په ما
هم خندیدم هم رپیدم هم ژړیدلې یمه
خپلو سوالونو ته په خپله ځوابونه وایم
د خپل یار غم کي داسي حال ته رسیدلې یمه
ای لیونتوبه بې وفانه سې او پرې مې نږدې
ډېر سوم خوشحاله چي دي ځان سره منلې یمه
عادت پښتون زړه مې پښتون زما وجدان پښتون دی
څوک چي مې نه غواړي نو کله ورغلی یمه
اوس مې پر غرونو گرځوي مدام د سیوري غوندي
چي د آشنا لمر غوندي مخ ته دریدلې یمه

گورته به یوسمه ارمان دي د وصال جانانه
پردېس ته نه راځې په ژوند کي پوهیدلې یمه

۱۳۸۵/۱۰/۱۱

اونبکی

بیا پر مخ سوې پریشانه زما اونبکی
دومره مه گنه ارزانه زما اونبکی

ستا د غم قافلې ډېرې زړه ته راغلي
هرکلي يې کړې ستومانه زما اونبکی
د خپل کبر او غرور نه به لاس واخلي
که دي وليدې جانانه زما اونبکی
دا چي گل د يار د مخ سره سيالي کړي
ستا سيالي کوي بارانه زما اونبکی
راته لږد خو شحالی لپاره پر بږده
لا دي بس نه دي خفگانه زما اونبکی
که مي يار د خپل راتللو وزيړی را کړي
بیا نه وينې هجرانه زما اونبکی
د درد من زړگي درد و نو بدرگه کړې
چي راغلي تر گريوانه زما اونبکی

په سلگو سلگو بيده سومه پردس په
وچي سوې نه سوي پښيماڼه زما اونبکی

۱۳۸۵/۹/۱۸

شوگير

مه څه نور پردغه لاره ليونتوب ته دي نږدې كړم
اي زړگيه وفاداره ليونتوب ته دي نږدې كړم

د اشنا د ديدن وړې په شوگير باندي مور نه سوې
كښينوې مي تر سهاره ليونتوب ته دي نږدې كړم
بس دغه غمونه بس دي خوشحالي دركواي نه سي
لا نور څه غواړې له ياره ليونتوب ته دي نږدې كړم
په سلگونو وعدي نوري يې هم كړي وې رانغی
پرېرېده پرېرېده انتظاره ليونتوب ته دي نږدې كړم
كليوال دي راخبر كه ورته كاني په لاس وركه
مه مي وژنه بې سنگساره ليونتوب ته دي نږدې كړم
يو لښكرد رقيبانو په ما هيڅ كولاى نه سي
خو ديار خوله كي انكاره ليونتوب ته دي نږدې كړم
بيا مي نوم په خوله ياد نه كړې په ما بد ښكاري ستا كلي
دادى وځم دي له ښاره ليونتوب ته دي نږدې كړم
په پښيمانو قدمونو بيرته شاته راتلاى نه سم
ميني نه لرمه چاره ليونتوب ته دي نږدې كړم

ته د تورو غرونو ها خوا ته ژوندى اوسي پردېسه
زه دي غم كړمه بيماره ليونتوب ته دي نږدې كړم

۱۳۸۵/۹/۱۰

ترخې شېبې

ديار ژوند غواړمه وييره بې له تا
مور خوشحاله يو شو گيره بې له تا

زلزلې مي پر زړه څوک نه سي را وپلاي
ديار سترگو كي تاثيره بې له تا
که اشنا مي دي باچا خو هيڅ ځای نه ځي
ای زمافکره وزييره بې له تا
ته ديار د سړکو شونډو را بهر سه
خوب مي هيڅ نه دي تعبیره بې له تا
دا د ژوند شېبې ترخې سوي نه تېرېږي
د جانان د مخ تصويره بې له تا
ټول ظلمونه مي پر سر سترگو قبول دي
خو په مينه كي تغيره بې له تا

د امید غوتی په اوبنکو نه گل کيږي
پردېس شل نه کړه تقدیره بې له تا

۱۳۸۵/۸/۵

مور داسي نه وو

خوک به د خپل دوران اتل خو شحال خټک جوړيږي
چي يې خبري دُښمنانو ته سبق جوړيږي

پخوا د کلي مشرانو روغه جوړه کول
اوس که جگړه وي نو د لاسه د ملک جوړيږي
يارانو راسي نو رنګ نوې انداز وگوري
نن په جامو کي د انجلی په شان هلک جوړيږي
خدايه زه داسي آبادي وطن کي نه غواړمه
چي هدير و باندي مارکيت د يو احمق جوړيږي
د نورو ژوند ته اسانتيا وي برابري سولي
مور ته بمونه بس د يو بل په کومک جوړيږي
دُښمنه څومره چي دي وس وي نن مي وزوره
سبا به زما لاسونه ستا خولي ته چنگک جوړيږي
چي لاس وهنه د شيطان گاوندي نه وي پکښي
په يوه کور کي د پښتون سره تاجک جوړيږي
خبري د پري سري يې يودی که وه داسي حالات
زما او ستاد کلي منځ کي به اټک جوړيږي
ولي مو توري د دُښمن په ځيگر ښځي نه کړي؟
ولي مو غاړي بيا نيم ميتر په خامک جوړيږي؟

پردېسه چپ او سپړه دې وطن کي هيڅ مه وايه
په ورور دي وژني ورته اوس نوې ټوپک جوړيږي

حیرانتیا

دا هجران دی که وصال دی نه پوهیږم
تن خفه زړه مې خوشحال دی نه پوهیږم

چي مي ټول عمر زړگۍ پکښې بندي سو
دا يې زلفي دي که جال دی نه پوهیږم
زموږ د کلي کوڅې اور واخيست لمبه سو ه
که پر سرد يار سور شال دی نه پوهیږم
ټوله شپه ورپسې ژاړم چي را ياد سي
دا مي حال دا مي احوال دی نه پوهیږم
جانان ولي درقيب د غاري هار سو
زما خو جار ترې سراو مال دی نه پوهیږم
دا د غم شپې د هر چا پر زړه تم سي
که پر مایو ساعت کال دی نه پوهیږم
ياره نن راته صفا خبره وکه
زما لپاره دي څه خيال دی نه پوهیږم

ځان مي ته يې زړه مې ته يې ای پردسه
بيا دي ولي رقيب سيال دی نه پوهیږم

۱۳۸۴\۱۲\۴

تير و تنه

ستا خبري د اوبو پر مخ ليکل دي
ستا و عدي عبث و ختونه تيرول دي

نه بلبل سوې نه سور گل او نه اغزی سوې
ياره گران دي عادتونه پيژندل دي
د هغې ورځې نه پس درنه توبه کړم
چي رقيب سره ولاړه وې خندل دي
تا تي درکړه خوشحالي خوزه ژر پرېرم
ويشل سوي برخي تپولي د ازل دي
همپشه به وم ژوندی په انتظار کي
بس درځم درځم هر وخت راته ويل دي
زموږ جونگري تي يوشپه راوله خدايه!
بنکلي د بنکلي محل وه د محل دي
د گل رنگه هلمندي جانان د پاره
ما پرېښي بنکلي ټوله د کابل دي

پر دېس ځکه د اشنا نه پردی سوی
اوس خبري د یاری په مایل دي

۱۳۸۴/۱۲/۲۹

زړه او ځان

هر چا نه لري او سو زړه رانه غوښتنه وکړه
تنها به نه تېرېږي ژوند ما ترې پوښتنه وکړه

يا به يو دواړه ملامت يا بې گناه يو دواړه
ما به هيڅ نه هيروى تا چي يې ستاينه وکړه
زه يې پخوا لا پهر و نو باندي موږ ساتلم
خو دا دى ستا سره يې اوس د خولگي ژمنه وکړه
اوس به پريار سي را خپاره د حيرانتيا رنگونه
ستا د ژر رنگ زما د پهر که يې ليدنه وکړه
خومره نادان وي زه دي پريښوولم ديار سترگو ته
چا چي ويشتلي گوره چا يې درملنه وکړه
هغه خدا چي انگوکي جوړول ډولونه
زه خويي وړي ومه تامي پلټنه وکړه
غنچه د گلومي په لاس کي انتظار يې کوم
راسره بيا جانان يوه وعده اغزنه وکړه
د رقيب مخ ته دي راوکتل په ډېره مينه
ياره دا استاد شوخ نظر نه مي مننه وکړه

ليک يې راغلى دى که خداى کول پردېس به راسي
ډېر سره گران يو زما په ياد يې دا ليکنه وکړه

۱۳۸۵/۲/۱۹

ملاقات

د ديدن لاره بندوي ډېر مشكلات راكوي
د چا گناه نه ده پرهر زړه ته حالات راكوي

د عشق بيمار يم طبيبان سول د بېلتون ملگري
د خوب خدا نه يې پرهيز كړمه غم زيات راكوي
د اشنا حُسن ورځ په ورځ زياتېږي خوار نصيبه
كله بې ماته د بوسې په نوم زكات راكوي
زه د بېلتون شپو كې ليكم ورتنه د زړه خبري
خواب رتلي يار پروخت د ملاقات راكوي
لكه چي زما سره تر عمره اوسيدل يې خوښ دي
ياره يادونه دي غير داسي په احتياط راكوي
تابه په ژوند وي جدا كړي خو بېوسه زړونه
بېلتونه يار به زيږي نن ستا د وفات راكوي
سترگي دي نه دي د هلمند سيند دي خپې نظردي
ما ډوبوي مسكا د شونډو دي نجات راكوي

خكه پردېس په خپل وطن كې لا پردېس اوسېږم
زموږ هر څه مفت غواړي خپل هر څه په خيرات راكوي

۱۳۸۵/۲/۲۸

لنډرگه

د مینې پت

ولې رانغلي صنمه لا تراوسه
د راتلو دي يم په طمعۀ لا تراوسه

سراو مال مي تر قربان سه چي هر ځای وي
پت د مینې يې پالمه لا تراوسه
د جانان سره راځي ورسره ځي نه
غمه پاته سوې بې غمه لا تراوسه
په زړه کلک دی ځواب نه سي راليرلای
چي هر ليک ورته ليکمه لا تراوسه
يار چي تللی دی دا څو کلونه تېر سول
خوب مي نه سته ای عالمه لا تراوسه
په هرونه مي د زړه پر زياتېدو دي
نا خبره يې ملهمه لا تراوسه
چي ژوندی يم مهربان به درته وایم
مردی نه يم د ستمه لا تراوسه

د پردېس وړان کلی څومره پر ما گران دی
په ورځ څو ځله ورځمه لا تراوسه

۱۳۸۵\۷\۲۲

اختر

اختره راته ياد که تير زمان د ماشوم توب
زموږ خوار کلي ته راوله ياران د ماشوم توب

خو کاشکي دي واي ځان سره هغه شېبې راوړي
په هر ساعت مي کړي دى ارمان د ماشوم توب
دا خلک دي بې درده يو او بل په کابو ولي
پر موږ يې هم کورونه کړله وړان د ماشوم توب
يو ته يې خوشحالي راوړې نور هري خوا ته غم دى کيسه که
درته وکړي هر افغان د ماشوم توب
آخيره به مايوسي ورته اختر کي غيږه ورکي
چي قدر نه کړي زما غوندي انسان د ماشوم توب
چي اوس دي په جرگو اشنا تر کلي راتلاى نه سي
زړگيه هغه ژوند وو پر جهان د ماشوم توب
اختره زه بخښنه غواړم ډېر يمه بې وسه
لمانځلاى چي دي نه سمه په شان د ماشوم توب
که زړه مي ورکى څه پروا کړي بيرته به يې راوړي
ما هم يادگار ساتلى د جانان د ماشوم توب

چا ښکلي جامې وا غوستې څوک چا ته انتظار کړي
زه ليکمه پردېس يار ته بيان د ماشوم توب

۱۳۸۵۱۸۱۱

کوچنی اختر

اخطار

لاسونه به رقيبېه ستا گريوان ته رسوم
کيسه در سره اوس د جنگ ميدان ته رسوم

پښتون غرور مې مات کړه ټول د صبر زندانونه
ځان ستا پر سرد عمر قيد زندان ته رسوم
يووازي يې غمونه شو گيرې زمحاق نه دی
اعلان د بغاوت مې نن اسمان ته رسوم
د سراو مال نه تيريم هيڅ پروا د رقيب نه کړم
دا يو او از د زړه مې خپل جانان ته رسوم
زه داسې ژوندون نه غواړم چي ياروي ستا په څنگ کي
ځان مرگ ته رسومه او مرگ ځان ته رسوم
دا ډېره خاموشي مې بې ننگي گيلای نه سې
يقين به دي په دې لار کي گمان ته رسوم
نکار پر مه کامياب به د رقيب مقابلې کي
ډيوه دي ده سپين مخ شپو د هجران ته رسوم

په نيمه خو پوه نه سوي اوس پوره خبره واوره
خولگي به د پردېس د زړه ارمان ته رسوم

۱۳۸۲۲۱۱

د کاني زړه

مخ په شبنم مېنځي بل کار نه کوي
گلله گلونه خو سينگار نه کوي

ازلي حُسن دي زياتي کړي دي
مهرباني چي پر ما خوار نه کوي

به غير له تا په دې دُنيا کي بل څوک
په ژړيدو مې افتخار نه کوي

څوک چي د گل خو شوي نه پيژني
هغه پسرلي ته انتظار نه کوي

تل هغه زړه د غم نه پټ او سپري
د پټي ميني چي اظهار نه کوي

زه ليو نونو م درتته ومي وييل
چي به له تامي زړه قرار نه کوي

چي پکني ستا دا بنکلي سترگي نه وي
مزه دا کلي او دا بنار نه کوي

د زړه لاسونه مې اغزو سوري کړي
بيا هم د گل څخه انکار نه کوي

مور ورتنه ستوري د اسمان حسابو
بنکلي د خپلو وعدو شمار نه کوي

د کاني زړه سره مې مينه کړي
خدای دي زما مرگ په سنگسار نه کوي

په قدمو کې ورتنه زړه ايردمه
اشنار اتله پردغه لار نه کوي

پر دېس دوران د ليونتوب تير کړي
نور به په بنکلو اعتبار نه کوي

۱۳۸۴\۱۱\۴

تېر وختونه

څه دوران د لیونتوب وو څه خواږه وختونه تېرسول
چي له هر څه بې پروا وو اوس غمونه راته د پړسول

ناخبره د خپل ځان وم چي ماشوم وم لیونی وم
نه د چاد زړه گلاب نه د چا سترگو کي اغزی وم

نه مي غوښتل د چا بده نه په بد مي څوک خوشحال وه
نه ځواب د چا غلط وو نه غلطه لار د سوال وه

نه د چا په انتظار کي مي ثانيې وې حسابلي
نه مي دوې بې گناه سترگي د چا غم وې ژړولي

د آزاد ژوندون خاوند وم د چا غم راسره نه وو
پوه د شپو ورځو په خوند وم چي صنم راسره نه وو

چي زړگي ته مي دوو سترگو د جانان لاره پيدا کړه
زما اوبنکو په کوڅو کي د گريوان لاره پيدا کړه

د وصال په خوب مور نه سوم سهار نه وو بېلتون راغی
خندا ولاړه اشنا ولاړی تريخ ساعت د ژوندون راغی

د دیدن ټول امیدونه مې د زړه څخه بهر سوه
ټوله خلک په ظلمونو د بې ننگه یار خبر سوه

بس د ژوند پر لویه دښته به دي پر پردې په غمو کې
ماته نه ښکاري یارانو حوصله د ښکلو زړو کې

ستا په کلي کې مې تیر کړله کلونه ته رانغلي
لا هم هلته وم جانانه تر پروانه ته رانغلي

تارا کړې لویه خدایه دې دنیا کې امانت ژوند
د نفرت نه مې نفرت دی تیروم په محبت ژوند

د هر غم زور مې لیدلی گرانه ستا په یارانو کې
ته خوشحال اوسې جانانه دا د غم په زمانه کې

هم يم مینې سوځولی هم په مینې کې لمبې دي
هم گمان یې پر ایمان کړم چې د مینې یې توبې دي

ما پر بدو کړې ښه دي ځکه نن مې قدر نسته
هم جانان رانه خفه دی هم د زړه مې صبر نسته

اشنا ښکلی دی د رنگه چا ویل چې ملامت دی
پر وعدو چې وفانه کړي دا د هر ښکلي عادت دی

هغه څوک چې زما ځان وو هغه هير کړم د ځان هيريم
ژوند د غم کوهي کي تير سو د خوبسي د کاروان هيريم

ورځ تر بلې غمجن کيرم دا د غم په دنياگي کي
لويه خدايه د هر بڼکلي نظرمات ته مي لوگي کي

۱۳۸۵۱۳۱۵

تمنا

بڼکلي راسه چي دي بڼکل کړم بڼکلول دي گناه نه ده
لرېمي زړه ته رانرېدي سه خپلول دي گناه نه ده

ما ته مه وايه چي څوک يې زما د مينې قدر وکړه
په ديدن پسې دي مرمه راته وايي صبر وکړه

لرځو ځان ته فکر وکړه بې وفا وخت بې وفادي
تير وخت بيرته نه راگرځي دا عادت يې لکه ستادي

ياره داسي وخت به راسي تا به هم زما په شان کي
لکه زه چي حيران بڼکارم تا به هم داسي حيران کي

دا حالات دي زموږ وطن کي هر څوک ډېر کوي ظلمونه
خزان ورژول ستا په شان تنکي تنکي گلونه

دوه لاسونه چي د نازه د چا غاري ته امپل سي
د ظالم په لاس هغه سینه گولو باندي غلبیل سي

اوس ته ووايه جانانه ظلم بڼه دی او که مینه
مینه نه مني هيڅکله چي سي توي د انسان وينه

خنديدلې له اوله خوا اخيردي ليونی کرم
په نازونو چي دي خپل کرم په غرور چي دي پردی کرم

ياره عمر د گل لږدی د بهار موسم به تير سي
پته مینه ساتې ولي د اظهار موسم به تير سي

پر هغه تصوير مئين يې چي هنداره کي ځان گوري
ای نادانه يو ځل راسه که مي څيري گريوان گوري

اجازه را که جانانه چي دي بڼکلي مخ ته گورم
يا به نه يې يا به نه يم خپل نيمگري بخت ته گورم

رانه وساته نن پته دغه بڼکلي خولگي تانده
د خپل حُسن په دوران کي پرتار تار گريوان مي خنده

ته ظالم د وخت په شان يې ته بهار راخه ساته
ته خولگي راخه ساته ته اقرار راخه ساته

د خدای په امان

جانان په كلي كې پاتېږي خو موږ كډه كوو
كله يې زړه رانه صبرېږي خو موږ كډه كوو

خدایه گناه مې شه ده خم د گلستان وطن نه
د پسرلي وږمه لگېږي خو موږ كډه كوو

ژوندي مو وينو ته دي ترې مړه هم هيڅ نه وايي
ظالم خوشحاله دی خنډېږي خو موږ كډه كوو

د بېوسي نه راته ځان ډېر ملامت ښكاره سو
چي زما وروڼه وژل كېږي خو موږ كډه كوو

جانانه مه ژاړه قسمت ديو او بل نه بېل كړو
پر تابه سرې لمبې بلېږي خو موږ كډه كوو

ورك دي ژوندون سي مرگ ترې ښه دی خو چي دلته مړ سم
مړه سوه ځوانان پيغلي ژپېږي خو موږ كډه كوو

مخ رانه واړه چي سترگي دي سي هيري رانه
مينه دي ورغ په ورغ زياتېږي خو موږ كډه كوو

الله خبر دی زه به چي ږي مژدوري كوممه
اوس راته هيڅ نه معلومېږي خو موږ كډه كوو

دلور پردس

گیله منی سترگی

خدا یه قیامت نه دی اسمان هم نریدلی نه دی
ستوری هم هغسی رپیری خو مور کله کوو

د خدای په امان تا هم د زونو پر مالک سپارمه
وگوره او بنکی می بهیری خو مور کله کوو

کله نا کله د پردس مزار ته پورته که لاس
یوه شپبه می نه هیریری خو مور کله کوو

۱۳۸۵۱۵۱۴

بنکلی خوان

زموږ په كلي كې يو وخت يو ښكلي ځوان وو
د هر چاد سترگو تور پر هر چا گران وو

كليوال يې په مجلس نه مړېدلې
ښه يې خوي وو او سپېڅلي مسلمان وو

هره ورځ د خندا ډكه خوله به راغی
هر سړي يې ښو اخلاق ته حيران وو

نه يې كړي د يوه غيبت وو بل ته
نه خوشحال د كليوالو په تاوان وو

چي دده په شان خونور ځوانان پيدا سي
بس همدا مي د ماشوم زړگي ارماني وو

هر ساعت بې د الله شكر ادا كی
چي بېغمه چي ژوندی پردې جهان وو

فريادونې له نيستي څخه گولې
هيڅ پيسې ور سره نه وې پریشان وو

د خدای ور كړه ده ځوان ډېر دولت پيدا كی
د خپل بس موټر په خپله موټروان وو

د پيسو سره يې مينه سو له زياتې
ځيني هير هغه د لوړې تير زمان وو

بلدينگونې دلمروړانگېو برېښنوله
اولنه خو بيا زموږ دكلي خانوو

تجارت يې دانسان دوينوزده كې
افغانان بې قتلول خپله افغانوو

ورسره كبر غرور سوله ملگري
هرسړي يې پردوستي باندي پښيمانوو

يوه ورځ زموږ پر كلي زلزله سوه
نور ولاړوه دده بنكلي بلدينگورانوو

بیرته راوستی الله هغه حالت پرې
وخت که هر څومره په منډه ترې روانوو

بیرته ختمه سوه خاني مسکيني راغله
بیرته هغسې عاجزه هغه ځوانوو

نه يې وکې سخاوت نه خيراتونه
خدای چي کړي په ده باندي امتحانوو

داځل څوک د مجلس نه لري څه وکړي
په فکرونو کي وو ډوب په غم دځانوو

خدای پټ کړي دی عزت په عاجزی کي
د دې وروسته داد ځوان پر خوله اعلانوو

د بنده سره لويي څومره بد کار دی
دا زما ماشوم زړگي څومره نادان وو

د پيسو مينځي کره لار راڅخه ورکه
لورۀ مخکۀ مې ليدۀ کنښته اسمان وو

څو کلونه تر غرمې پوري بيده وم
رانۀ هير وخت د لمانځۀ او د اذان وو

دا بۀ حال وي همبشۀ د کبرجنو
دا چي هر څۀ ورسول امر د سبجان وو

د آزاد ژوندون پۀ قدر چي پوه نۀ سو
اوس جهان ورته وړوکی يو زندان وو

خدايۀ ستا تر باچاهي پردېس قربان کړي
نن مې وليدۀ د ژرندي آسپوان وو

۱۳۸۵/۴/۲۸

ژوند تيرېږي

په بهار پسي مدام وي خزان داسي
چي راځي دنياته وي به روان داسي

پر هر حال باندي مي شکر دی خاونده
لکه تللی چي ووراغي جانان داسي

دلته گل و و خو اوس نسته که دي ياد وي
ستا به هم تير سي د حُسن دوران داسي

چي غلطي ارادي ورسره نه وي
سره يوځای دي وي دوه مئينان داسي

لکه کوم عادل باچا چي پر تخت کښېني
ستا تصوير مي د زړه کور کی ودان داسي

لاس په لاس د رقيبانو مخ ته گرځي
خومره خوندي کوي سپېڅلي ياران داسي

په سيالی کي د رقيب چي دي کامياب کړم
همپشه اوسي کامياب پر جهان داسي

يم حيران ستا په زړه کي څنگه زړه دی
نه دی کلک کاني اشنا د بيا بان داسي

چي خفه نه سي روپاره يار ته وکه
سلام داسي کلام داسي بيان داسي

ديدن راوړه که مې سر ځي پروا نسته
زه د مينې غواړم گټه تاوان داسې

ستا دمخ بڼکلول زما د زړه ارمان وو
ستا د زړه دې خدای پوره کړي ارمان داسې

چې يې تل خندا په مور پوري کوله
ژړيدلي دي هغه رقيبېان داسې

زمانه رنگ د او بڼکو هير سو خوشحاليره
نن مې وويل زړگي ته گريوان داسې

ملامت نه دی بلبل چې پر مټين دی
وي کټ مټ لکه ستا شونډي گلان داسې

ماته بڼکاري ياره دواړه ليوني سوه
چې په منډه سوه بېلتون او هجران داسې

د بڼو په غشو ويشتی دي پر زړه يم
خدای دي مه کړه پر بل چا مهربان داسې

شبنم مخ مېنځي د گل خو ځان تر جار کي
د پردېس ژوند دي تر تاسې قربان داسې

د وربل سیوری

خوب مي لیدی چي بیدېدم ستا د وربل سیوري ته
ما ویل غرمه به تېروم ستا د وربل سیوري ته

که اجازه دي وي یو تار دي له وربله اخلم
د زړه پرهه به پرې گنډم ستا د وربل سیوري ته

یو کال بېلتون او هجران د واړه راپسې گرځیدل
په شان د خال به پتیدم ستا د وربل سیوري ته

د خدای لپاره راته مه وایه چي بیرته ولاړ سه
نه غواړم ژوند مرگ قبلوم ستا د وربل سیوري ته

بنکاري دُعامي سوه قبوله د خدای درکي اشنا
ځکه خونه سي را تلای غم ستا د وربل سیوري ته

لکه چي څوک تروني لاندي و خوري باغ کي میوه
ستا په خولگی نه مېږدم ستا د وربل سیوري ته

د خواړه خوبه چا را وین کړمه ډېر ظلم و سو
داسي آرام چي اوسېدم ستا د وربل سیوري ته

بېلتون سزا د هغه جرم ماته اوس راكوي
زه چي ماشوم وم لو بېدم ستاد وربل سيوري ته

بياد حالاتو پر زړه بل كه د غم سره اورونه
يو ځل مي بيا پرېږده صنم ستاد وربل سيوري ته

هغه وخت ستاد مخ كتاب كي هر سر ليك وو مينه
ما چي لوستل په پوهيدم ستاد وربل سيوري ته

زه د پردېس ژوندون ترخې خاطرې ياد كي لرم
يو وخت به ټولي هيروم ستاد وربل سيوري ته

۱۳۸۵۱۱۱۹

خولگی

په ټول ژوند یوه شپبه به مې هیرنه سي
یاره ستا مړاوي کاته به مې هیرنه سي

که په سرو سترگو ژړا درپسې وکړم
په سرو شونډو خند بده به مې هیرنه سي

زه دي خپل کلي تته ولي رابللم
اوس تر مرگه دا کوڅه به مې هیرنه سي

چي وصال کي دي هجران راباندي راوست
ای جانانه هغه شپه به مې هیرنه سي

زما د زړه غوښي پر بل چا پېرزو نه وې
ستا ظلمونه راسره به مې هیرنه سي

ډېري شپې بې په یادونو کي سبا کړم
یار د ناز په خوب بیده به مې هیرنه سي

اول مینه بیا رتلی ځواب راغی
دا به هیر کړمه هغه به مې هیرنه سي

خلکو نوره ياري نه کوم د بڼکلو
خپل زخمي زخمي سينه به مي هيرنه سي

پر زخمنو د ملهم پر خای ږدي مالگه
د يار رحم حوصله به مي هيرنه سي

د رقيب زړه يې سوځلی وو بې اوره
زړه را کښونکې اشاره به مي هيرنه سي

پر پرده ما چي د فکرونو په تال زانگم
بس په هيڅه بهانه به مي هيرنه سي

قسمونه يې د مخ ليدو ته مات سول
په توبه توبه توبه به مي هيرنه سي

ملامتته يم پردېسه خولگۍ واخلمه
بيا په مينه کي ناغه به مي هيرنه سي

۱۳۸۵۱۱۱

بی آشنا پسرلی

هر کله راسی په خندا پسرلیه
پرو عده تیننگ او با وفا پسرلیه

ستاد راتلو په انتظار انتظار
غمجنی شپې مو کړې سبا پسرلیه

د دیدن زیری یې خوړ منو زړوته
تل دي ملگري وي بیا کلا پسرلیه

خوډه پرافسوس ستا په راتلو راڅخه
اشناد ژوند لار کړه جلا پسرلیه

بیا کلو گلونو ته دي نه گورمه
د بیا کلو مینې کړم تباه پسرلیه

ما کړل رنگین په اسویلو غمونه
تا کړل رنگینه دا دُنیا پسرلیه

خپل دي گلونو ته شبنم راوستی
زما دي سترگو ته ژړا پسرلیه

راته بېکارې پرې بېي اجله مرگي
چي بي اشنا راغلي پر ما پسرليه

راسره يېي نسته د ليدلو طاقت
د گل پر شونډو د مسکا پسرليه

جانان خفه سوته هم مخ واړوه
بڼه يم تنه تنه تنه تنه پسرليه

رنگونه ټول دي زماد يار په شان دي
هسي نه کړي دي وي غلا پسرليه

يو خو سو سپېڅلي ارمانونه د زړه
سو له نيمگري نيمه خوا پسرليه

زما سلام ستا د گلونو غونډي
وايه پر کليي د اشنا پسرليه

ديار ستم که وو پر دېس وژلي
قبر ته راسه خامخا پسرليه

۱۳۸۵۱۱۲

نه پوهيږم داسي كتل څه مانا
وارپه وارمي خواته راتلل څه مانا

مينه چي دي درې ورځي دوام نه كړي
بنكلي ناز ادا دي اول څه مانا

زړه نه چي مي خپل زړگي ساتي لري
يار دي يمه يار دا وييل څه مانا

ياره كوم رواج د محبت دى دا
يو ځل رابلل بيار تل څه مانا

زما په مخ كي نه سو شرمينده رقيب
لاس كي چي دي راكي دا گل څه مانا

سترگي چي دي توري ازلي دي نو
بيا پرې د كجل لگول څه مانا

زه واييم چي خوب تر تا قربان كړمه
خوب كي دي جانانه ليدل څه مانا

ټوله زغم مي صبر رانه و خوري
صبر څه دى دا ژر ييدل څه مانا

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

ژوند څه دی زما لپاره غم دی غم
غم کي د انسان اوسيدل څه مانا

خوله کي د اشنا چي ترنم نه سو
مه ليکه پردېسه غزل څه مانا

۱۳۸۵۱۶۱۱

خوانيمرگ خاطرته

د خپر خېبر خپري درې خاطر ته
وايم سلام روح د مصري خاطر ته

د بي وفا صمنم جفا وژلي
ژوند يبي هم وو ذرې ذرې خاطر ته

الهي داخل مي د عا قبول كړې
چي سي رنبا توري تيارې خاطر ته

د سرو گلونو رنگ به هير وو ځيني
يار چي بي شونډي كړلې سرې خاطر ته

چي په هر شعر كي يي ستاينه كړې
وركړې غم هغې خپرې خاطر ته

د خېبر ټوله سپلني لومگي سول
بنكاري چا زلفي كړې خپرې خاطر ته

مروړ وخت ورسره نه سو پخلا
وي په نصيب كي شو گيرې خاطر ته

نظري بي گل وو زړه وو گل ورسره
خزان نيولي وي اري خاطر ته

چي يې په ژوند خېبرته نه راتللي
مړ سو دُعا کړي که بنيرې خاطرته

د پردومره د پرستاد ظلونو په شان
گلان پر قبر به کړي خاطرته

مايي لانبکلی مخ ليدلی نه وو
بنه راغلی وويل هديرې خاطرته

ورته دُعا کړه د پردېس زړگيه
که د ويلو شه لـري خاطرته

۱۳۸۵/۶/۳۰

دا شعر ارواح نباد خاطر افریدی او د هغه اشنا ته ډالی سوی دی

خه ووايم

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

دلته مو سندرې په سلگو باندي بدلي سوي
دلته خوشحالي وې په غمو باندي بدلي سوي

دلته ډېري پيغلي کونډي سوي دي د پلار پر کور
دلته پښتنې وې ليونو باندي بدلي سوي

دلته تاريخي اثار هر چا تر وسه لوت کړله
دلته کلاگانې په مورچو باندي بدلي سوي

دلته مشران د يو او بل په سيالي ظلم کړي
دلته د چا او ښکي بارانو باندي بدلي سوي

دلته چي يې قدر د پښتو او صداقت کړي
دلته يې سيني په غلبيلو باندي بدلي سوي

دلته هر څه و سول ټول جهان يې تماشه وکړه
دلته سري ډولۍ په جنازو باندي بدلي سوي

دلته خود لمر ځلانده مخ لوگيو ونيوي
دلته سپيني ورځي تورو شپو باندي بدلي سوي

دلته د ورور ويني د خور او نېكي بهيدلي دي

دلته مو باغچي په هديرو باندي بدلي سوي

دلته مي خپل ورور لاسونه وتړل پرديو ته

دلته جذبې د زړه گيلو باندي بدلي سوي

دلته به يو لويه تجربه راسي د تير په شان

دلته كه بيا چيغي په تپو باندي بدلي سوي

دلته پردي وينم رانه ورك پردېس خوبونه سول

دلته مي شپې ټولي شوگيرو باندي بدلي سوي

۱۳۸۵/۳/۲۴

زما برخه

خپل قسمت راته کرلي ټول غمونه
په مجبور زړه مې منلي ټول غمونه

زما په شان يې بل څوک دومره قدر نه کړي
بل ځای نه ځي پوهيدلي ټول غمونه

ستا په لاس مې دارمان جنازه باسي
ستاله خواڅخه راغلي ټول غمونه

ما سودا ورسره کړې زړه په زړه وه
جانان را کړل د خپل کلي ټول غمونه

يو پرمخ مې درنو او بڼکو باران دی
بل پر زړه مې وريدلي ټول غمونه

دا د کاني غوندي زړه ته دي حيران يم
غمگين نه سو ځيني تللي ټول غمونه

نن مې ولوستله ستا دمخ کتاب کي
خوشحالي نسته ليکلي ټول غمونه

کرېم گمان چي ليونی به رانه جوړ کړي
د زړه کور کي مې ساتلي ټول غمونه

ستا پر سرو شونډو خندا د خدايه غواړم
زما په برخه رسيدلي ټول غمونه

اسويلي ورتنه وږمه د پسرلي سوه
د زړه بڼي کي غوړيدلي ټول غمونه

راسه خدای د پاره ځان سره يي يوسه
ما تې مه پرېږده ای بنکلې ټول غمونه

يا غمونه قاتلان د اُميد نه وای
يا وای ستا کتو وژلي ټول غمونه

يا مي ستا سترگي ليدلي نه وای ياره
يا مي نه وایي ليدلي ټول غمونه

يا مي اورد محبت په زړه کي نه وای
يا پکښې وای سوځيدلي ټول غمونه

يا کوڅه کي دي اثار دی چي درځمه
يا سول ما باندي غښتلي ټول غمونه

يا د بنکلو مينه ډکه ده له غمه
يا يي ما ته را بخښلي ټول غمونه

دلور پردس

گیله منی سترگی

صداقت لره سزا سته خبر نه وم
محبت سره تر لئی ټول غمونه

پرتار تار گریوان می مه خنده جانانه
خیر که ستانه کوچیدلی ټول غمونه

ای ظالمه پردس خنکه در نه هیر سوو
ستا په غم یې پیژندلی ټول غمونه

۱۳۸۴۱۱۱۲۰

تگ گاونډی

په دوستۍ كې چې دښمن دی نه پاریس دی نه لندن دی
زمور د خنګ یو گاوندی دی په خو نسیو مو غمجن دی

همپشه غورځوي کاني دواړه لاسه شاته نیسي
دپوښتني پروخت هسي خالي لاس دښا ته نیسي
په ناوولي لاس يې زمور د گران وطن زړگی خوږمن دی

ښه پوره سرمايه دار سو د وطن غرونه يې سوري کړل
يو په بل مو سره وژني راته جوړه يې خواري کړل
خوک بې لاس کي ورته قطع وړانوونکی د گلشن دی

د رڼا خڅه يې پر هيز کړو په تيارو کي سره ورک سوو
د نفاق اوري يې بل کړی په لمبو کي سره ورک سوو
راته ويي سوځل دواړه يو مي زړه دی بل مي تن دی

زما وينو ته دی تری زما ورور خپلول غواړي
لايي زړه سوو سوی نه دی خپلول د کابل غواړي
خدایه وخت راسره مل کړې تر اټکه مي وطن دی

لویه خدایه دا ارمان مي د ناتوان زړگی پوره کي
خپلواکي غواړم یا هلته پر ما جوړه هدیره کي
د پردېس دژوند ارمان دی هم وصیت د زکندن دی

۱۳۸۴/۱۱/۱۰

بېوفا

دلاور پردېس

گیله مني سترگي

ما وفادار گنلې په خوی دي نه پوهیدم
ځکه خو څیري گریوان ټولي دُنیا ولیدم

داسي دي وکتله نن د پردیو غوندي
اوس بې پروا گرځمه د لیونیو غوندي
نور به تنهانه سمه غمو دي وپیژندم

راغلي یو دُنیا ته یو امانت یو دواړه
په دغه دوو خبرو خو ملامت یو دواړه
ته به مغرور گرځیدی او زه به نه صبریدم

الله دي ما خاوري کي اوسې ژوندی جانانه
ژوند مي له تا قربان سه ای هلمندی جانانه
بیا دي هم مخ واری بې اوره و سوځیدم

آخیر چي ستا پر شونډو انکار انکار پاته سو
زما دا ټوله عمر یو انتظار پاته سو
پردېس پردېس ژوندون ته په سلگو وژپیدم

۱۳۸۴۱۱۲۳

افسوس

وطنه څنگه دي اولاد دی اتحاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواړي

داڅه په وسوه افغاني بلبلان داسي نه وه
بهار کي هر خوا الوتل په خزان داسي نه وه
اوس يې خو بن کار د هر صیاد دی ژوند آزاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواړي

زما ترڅنگه ای بي تنگه نور مي مه زوروه
ډپر سترې سوی يم له جنگه نور مي مه زوروه
بس دی وطن زما برباد دی نور فساد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواړي

خپل يې هر کور ته اسانتياوي د تعليم پوره کړې
زما د مکتب په سوځیدو هيلي غليم پوره کړې
زموږ هر اُستاد لکه رشاد دی څوک يې بناد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواړي

چي شپه او ورځ مي کړوې دا به مي کله هېرسي
ورور مي په ورور حلالوې دا به مي کله هېرسي
زما زړگي ته اټک ياد دی بل جهاد نه غواړي
ځکه پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواړي

پر پردی یارانو چي په غرونو کي ساده اوسمه
د يو غدار غوندي په لوړ بلدينگ کي نه اوسمه
گوره ده سره سواد دی جوړ هیواد نه غواړي

دلور پردس

گیله مني سترگي

حکله پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواري

ای د پردس د ماشوم توب د ورخو شیو وطنه
ستاد بچیانو په کومک وړان کړې پردو وطنه
د پرو خوړلی اعتماد دی انتقاد نه غواري
حکله پر خوله زما فریاد دی تا آباد نه غواري

۱۳۸۵۶۲۱۰

اشنا په یاد یې لره

زما یو ورور د هغه بل غوندي په بم والوزي
بنکلي جواني لري د گل غوندي په بم والوزي
هلته به پوه سې چي د خپل لاسه دي اورا خستی
اسلام آباد چي د کابل غوندي په بم والوزي

۱۳۸۶۲۲۲۰

ارواح بناد عبدالصمد روحاني ته

له دُنیا تللی روحاني پر دغه لار نه راځي
 په دې پوهیږم بیا مې هم زړه ته قرار نه راځي
 په داسې ظلم دي جامي ورته په وینو سري کړې
 لکه پرتا چې ترقیامته د مرگ وار نه راځي

په یاد کي سلگی

دا حقیقت دی په وعده دی مرگی
 خو گران لحد ته ارمانی تللی دی
 هلمند سلگی په وچو شونډو وهی
 چي یي له غیږي روحاني تللی دی

د انسان وینه بی ارزښته گڼي
 د وحشت زړه راباندي نه یخېږي
 د ارمانو نو جنازي وتلي
 د امیدونو خو نوم نه ییادېږي
 لکه ماشوم دوست دُښمن نه پیژني
 د مرگ وزر لاندې موژوند پتېږي
 داسې گناه روحاني نه وه کړې
 چي په سزا کي یي لحد رسېږي

بی وسه اوښکي مې له سترگو څاڅي
 په دې پلمه چه د زړه غم کمېږي

پر حق وینایي جنازه سوه رهي
پر حقیقت یو قرباني تللی دی
هلمند سلگی په وچو شونډو وهي
چي يي له غیږي روحاني تللی دی

د خپل ولس پر بېوزلیو باندي
په چیغو چیغو ژړیدي روحاني
ځان يي شریک د بل په غم کې گڼی
چي کله کله مي لیدی روحاني
د سولي امن په ارمان به ووتل
د جنگ په اور کې سوخیدی روحاني
زموږ خلک ولي پر مختگ نه غواړي
داسي به ماته رغیدی روحاني
چي يي په ټوله ژوند لیدلی نه وو
له هغو هم نه وو پردی روحاني

نه يي غوښتله د وطن تباهي
نه له دنيان نه تاواني تللی دی
هلمند سلگی په وچو شونډو وهي
چي يي له غیږي روحاني تللی دی

روحاني وړی به دي وي دا ارمان
چي د دوستانو ډک وطن پاته سو
د صداقت بدل يي داسي درکی
هغه پر هردي پر بدن پاته سو

هغه هلمند چي يي خپې وهلې
چي کله ته ولاړي غمجن پاته سو
اوس په تصوير دي تنده نه ماتېږي
ستا راسره آخیر ديدن پاته سو
ياد دي تازه ساتمه وخت دي تيرسي
زه واييم کلي درنه نن پاته سو

پردېس په دې خبره پوه سوم سهي
خوان په مرمی د ناخواني تللی دی
هلمند سلگی په وچو شونډو وهي
چي يي له غيږي روحاني تللی دی

۱۳۸۷/۳/۲۱

د شپي يوه بجه

خوب

چي سم بیده په خوب دي وينم ياره
تصوير دي زما سترگو ته وړاندي راسي

وینن سم له داسي بنکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگي او ساندي راسي

خومره اثر دي وو په دوو سترگو کي
د ژوندون لاره يې کپه ورکه رانه
يوه خوږه خاطره خوب کي اشنا
شپه تر سهاره يې کپه ورکه رانه
زما اميد زما د ژوند خوشحالي
بس بي اختياريه يې کپه ورکه رانه
شهيد ارمان ته مي د عازده کپي
خو تر مزاره يې کپه ورکه رانه
جانانه دغه ستاد کلي کوڅه
په خوڅو واړه يې کپه ورکه رانه
خپل او پردي به مي کتله پکښي
د زړه هنداره يې کپه ورکه رانه
مادي کيسه ليکل د بنکلو سترگو
پس له تکراره يې کپه ورکه رانه
آخیر مجبوره ژپيدو ته سومه
بل هره چاره يې کپه ورکه رانه

دي يارد حُسن يا غيتوبه ولي
زړگي مي ستا تر تاثير لاندې راسي
وینن سم له داسي بنکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگي او ساندي راسي

كلونځه و سوه زما په زړه كې اوسې
يار ناخبره دې كه نه پوهېږي
هر قدم ږدي د زړه پر سردا بڼكلي
د خپل بڼكلا په قدر څه پوهېږي
شونډي انكار كوي خو سترگي دي نن
په زړه راكښونكي اثاره پوهېږي
غوږ يې نيولې تر سهاره پورې
ستوري د مينې په كيسه پوهېږي
اوس هيرول يې ناممكن گڼمه
كله مې زړه په بهانه پوهېږي
زما و مرگ ته رقيب مه رالير
په دې خبره دي بانځه پوهېږي
د اوس په بڼكلو كې په سلو كې يو
سته په سپيڅلې يارانځه پوهېږي
چه ستا غرور مې په مجبوره زړگي
نور څه كوي يو الله^(ج) بڼه پوهېږي

پر مارانغلې ليو توبه ولي
غمونه ټول را پورې خاندي راسې

ويښ سم له داسې بڼكلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگي او ساندي راسې

لكه شبنم د گل پر مخ بيده وم
لكه خپل مينه د بڼكلا سره وم
موږ ماشومان وو لوبېدلو باغ كې

زه در نه پست د ونو خوا سره وم
 چار اته وويل سته سنگسار مينه كي
 حيران ولاړد زړه د رزا سره وم
 نه ممي د ميني ناز ادا پيژندل
 نه يې مخ سوي د سزا سره وم
 دا خلک خو مړه مهربان بنکاريدل
 زه يې پرې ايښی داشنا سره وم
 خوشپه د سترگو رپ كي تيره سوله
 سهار د فکراو سودا سره وم
 راسه دې خوب ته کوم تعبير ورکوې!
 غاړه غړې، ياره له تا سره وم

خاوري ايږي سوي مئینتوبه ولي
 پر مخ مي مړې او بنکي ځلاندي راسي
 وين سم له داسي بنکلي خوبه ولي
 پر خوله د غم سلگي او ساندي راسي

انسانيت تر سرليک لاندي ياره
 د پښتنې مينې سوگند غواړمه
 يوه شپه د جد ايې چي راځي
 په مرگ خوشحال يم کله ژوند غواړمه
 چي مي د زړه کور ته نفرت راو لي
 دهغي ژبي کلام بندي غواړمه
 د محبت نه جوړه سوي دُنيا

د مينې نوم پکښې بلنډ غواړمه
کله نا کله مې ماشوم زړه وايي
جانانه خوب دي پر مړوند غواړمه
اوس يارانې ته دي زړه کيږي که نه
دهو يانې نه خواب څرگند غواړمه
که سوي منکر د مينې ځم به درنه
پر دېس رخصت له ټول هلمنډ غواړمه

ختموي زما د ژوندون لوبه ولي
غم به دي ياره په زړه باندي راسي
وين سم له داسي بکلي خوبه ولي
پر خوله د غم سلگۍ او ساندي راسي

۱۳۸۵/۳/۲۸

مه را ځه

خپلې را ته وويل نور زما ديدن ته مه را ځه
بس دی ای زړگيه د اشنا ديدن ته مه را ځه

خپلې را ته وويل مه را ځه قدم تر شا پر پرېده
وران مې يادگار ونه که اولاره د وفا پر پرېده
مينه څه ته وايي بڼکلی نوم پرې د سودا پر پرېده
ټوکي يې ونه گڼې رښتيا ديدن ته مه را ځه
بس دی ای زړگيه د آشنا ديدن ته مه را ځه

خپلې را ته وويل زما زړه کي دي محبت نسته
گرانه دي ياري ده گرانه جيب کي دي دولت نسته
هر څه په پيسو دي دلته مينه حقيقت نسته
نن دي الله خير کړي سبا ديدن ته مه را ځه
بس دی ای زړگيه د آشنا ديدن ته مه را ځه

خپلې را ته وويل نه وا کدار دي د ور بل گڼم
نه مې خپلولاى سې نه دي زه دومره اتل گڼم
بل وار چي را ځې همدغه ځای کي دي اجل گڼم
وا وره د رقيب نه بې پروا ديدن ته مه را ځه
بس دی ای زړگيه د آشنا ديدن ته مه را ځه

خپلې را ته وويل ای زړگيه اوس هو ښيار سولې
دا يې نتيجې په ياری د اعتبار سولې
ختمې دي پردېسه مرحلې د انتظار سولې
مړ که سوم په چيغو په ژړا ديدن ته مه را ځه
بس دی ای زړگيه د آشنا ديدن ته مه را ځه

گيلہ مني سترگي

دلاور پردہس

۱۳۸۴۹۱۲۱

قاتلی سترگی

ژوند می سو تباہ تباہ تارا ته خندلی دی
مه گوره اشنا اشنا سترگی دی قاتلی دی

ټول د گلستان گلان مخ ته دی حیران سوله
پانی پانی ولویدل بی وخته خزان سوله
ستاله دی بنکلا بنکلا یاره شرمیدلی دی
مه گوره اشنا اشنا سترگی دی قاتلی دی

زه دی کرم ایره ایره یو نظر کاته باندي
رحم ولي نه کوي زمابې وسه زره باندي
گرخم پر صحرا صحرا پاته رانه کلي دی
مه گوره اشنا اشنا سترگی دی قاتلی دی

در به سم په هغه ورځ سره اور کي که لاره وي
دار ته به سم پورته زه مرگ که ستا لپاره وي
وايمه صفا صفا هرڅه می منلي دی
مه گوره اشنا اشنا سترگی دی قاتلی دی

خدای دی رانه هیرمه کړه اوسې می د زړه کور کي
خدای دی تل آباد لري ته چي یې هغه کور کي
ما وکړه دُعَا دُعَا تَا آمین ویلي دی
مه گوره اشنا اشنا سترگی دی قاتلی دی

دا وينامي واوريده بڼه له درنو خلکونه
سرسه د پردېس قربان تل د هغو خلکونه
څوک چي د وفا و فالاره باندي تللي دي
مه گوره اشنا اشنا سترگي دي قاتلي دي

۱۳۸۴۱۰۱۱

پرلاردي دراتلو که وم وژلی انتظار
جانانه بی و فایوخل می را سه تر مزار

قسم د نه را تللو که دي کړي ما خبر کړه
نن ورغ دي هم پر ما په انتظار کي مازدیگر کړه
که ستا تر را تلو پوري زما روح نه سو حصار
جانانه بی و فایوخل می را سه تر مزار

ارمان د خندېدو به دي وي زما پر زړگي پاته
را ځي به په خندا لاسونه پورته که دعاته
چي خدای مي گناه و بڅښي زه ډېر يم گناهکار
جانانه بی و فایوخل می را سه تر مزار

ستم را باندي ډېر و که خونن بله ورغ نه
منم ستا په سينه کي دی د کاني غوندي زړه
په خپله ملامت يم چي په تا کړم اعتبار
جانانه بی و فایوخل می را سه تر مزار

چي نه را ځي اشنا ډېره ترخه ده زندگي
په ژوند کي مي را غلې او ازه ده د مرگي
پر شونډو چي دي بيارا غله لفظونه د انکار
جانانه بی و فایوخل می را سه تر مزار

خولي د زکندن مي سوې پر مخ باندي را ماتي
زه ځمه ته پاتېرې انديښنې مي سولې زياتي

خوکاشکي ستا پر سريې وای وژلی په سنگسار
جانانه بې وفا يو ځل مي را سه تر مزار

اوس ستا د لاسه ستا دمخ ليدو اجازه نسته
پر قبر بيا زما د ژړيدو اجازه نسته
ماشوم زړه دي ماشوم غوندي په خپله کره قرار
جانانه بې وفا يو ځل مي را سه تر مزار

تر مرگه رسيدلی چي ستا سترگو دی ویشتلې
دُعا به ورته دو مړه کړې چي څومره دي رتلی
وژلی ستا غمونو دی پردېس نه وو بيمار
جانانه بې وفا يو ځل مي را سه تر مزار

۱۳۸۶\۵\۱۶

اميد

لا وار پسه وار پسي زي سات پري
ستا پسه لي دود نظر تنده
ستا ادا گاني مي خوبن پري
دخماري سترگو خاونده

چي را تته وگوري نه گورم
طاققت دي نه لرم د سترگو
د خنجرونه خاان ژغورم
زپه به ساتم د بنه و غيرگه
دلته زخمه مي زپه نه جو پري
د مره مونولار سه ونه بنده

کرکه سه س پخي د مينه مي اوره
زمور پپه زپونو کي بل اوسه
داششنانا نوم د زپه تکوره
تل مي پرشونه و غزل اوسه
په رمزد مينه مي چي پوه پري
ترهغو جار سه زما ژونده

نور درتته هيش ويلاي نه سم
پر مالته خپله خانه گرانه
کله به يو خال در په زپه سم

دارا تته ووايه جانانه
چي تير وختونه را يي اد پري

خود به دا ورځي وي بي خونده

خه چي کوي خونبه دي خپله
وخت لاس تړلي په لاس درکړم
کاشکي خبروای د اولسه
بي وفا وروسته دي خبر کړم
چي زړه دي زماسره اوسه پري
پردېسه مه خه د هلمنه

ستا اداگاني مبي خونبه پري
د خماري سترگو خاوند

لاورپه وارپسي زي تپري
ستا په ليدو د نظر تنده
ستا اداگاني مبي خونبه پري
د خماري سترگو خاوند

۱۳۸۵۱۲۱۰

د غمونو جنازي

د غم و جنازې باسي
تر خوره خندا دي جار سم
که دي دوي سترگی پناسي
ليونيانو کي به شمار سم

د رقيب په مخ کي يو ځل
داشنا اشنا ناره که
پر ماتوره شپه رنځه که
پر ده سپينه ورځ تياره که
تينگه غيږه را که ياره
ته لمبه سه ما ابره که
د پر غمونه رانه وا ځله
لر يادونه را سره که
د غوصې منځ کي خندا دي
زما ژوند ته خاطره که
مينه پته ساته زړه کي
خو نازونه يې بنکاره که
بياممي وسوځه بې اوره
بيا هغسي اشارة که

که لزياته دي بنکلا سي
يا به ورک يا به بيمار سم

که دي دوي سترگی پناسي
ليونيانو کي به شمار سم

ټينگي دلاي ورتنه نه سم
 چي دي بنكلي اتنگي سوه
 په خاطر دي را تته گرانه
 ډېره گرانه زنگي سوه
 پنا کي ږم دي له سترگو
 چي بانه يې ټول جنگي سوه
 دخاني دي مبارک سوه
 زما خونبه ملنگي سوه
 په دغا باندي مي ستري
 دوه لاسونه د زړگي سوه
 په زړگي کي مي اور بل دي
 په هوا پورته لوگي سوه
 صداقت يې ماته ورکړه
 زور وره دي ټنگي سوه

چي دهجر شپه سبا سي
 پوه په قرد سهار سم
 که دي دوي سترگي پنا سي
 ليونيانو کي به شمار سم

ملامت يمه بې حده
 ډېر غلطوم پوهي دلي
 پيژندل دي حکمه گران وه
 خان مي نه وو پيژندلي

قناعت مئی زپہ تہہ ورکی
نہ خپل کیڑی دغہ بنکلی
خپل غریب ژوند تہہ می پام سو
زمالہ سرہ عقل تللی
پہ کوخو کی نہ خایپریم
ډک لہ کبرہ دی ستا کلی
راتہ ووایاست ملگرو
چازما اشنا لیدلی؟
عاد تونہ یی اگری دی
مخ یی گیل دی غوریدلی

کہ مئی تللی اشنا را سی
زہ بہ مورپہ انتظا سم
کہ دی دوڑی سترگی پنا سی
لیونیانو کی بہ شمار سم

ستا خوانی دی خاوری نہ سی
ستا دیدن خورہ شہبہ دە
ستا را تلل مئی خوشحالی دە
ستا بیلتون د اور لمبہ دە

ستا دی سترگو تہہ رانجہ سم
ستا بنو نہ مئی توبہ دە
ستا دیاد باغچہ مئی زپہ کی
ستا دیدن بانندی اوبہ دە
ستا قدم تہہ سومہ خاوری

ستا څه خامه تجربه ده
ستا د زړه خوښه چلپه پري
ستا د حُسن د بدبـه ده
ستا په ياد کي مي ځان هيردي
ستا په مينه کي جذبـه ده

ستا ملگري دي وفا سي
ستا جفانه دي اوزگار سم
که دي دوي سترگي پنا سي
ليونيانو کي به شمار سم

د هلمند د سيند پر غاړه
څه خوږې کيسې د مينې
درته ياد دي که دي هيردي
د سپين مخ خبري سپيني
چي يو ځای به سره ناست وو
هنه ورځي وي رنگيني
اوس بلار اغلې هلته
مدام خوري دانسان وينې

څو ځوانان يې کړه په نښه
څو يې تير کړله تر ستوني
په لمبو کي گلاب سوځي
غوتی ژاړي ارمـانجنې
تل په يو بل پسې اورم

دلاور پردېس

گيله مني سترگي

اعلانوننه دې د مړينې

خوار زړه گي مې په ژړا سې
خوار پردېس څنگه قرار سم
که دې دوې سترگي پنا سې
ليونيانو کي به شمار سم

۱۳۸۲۵۱۵

وژريدو

چې واک د ځان نه لري
د ژوند ارممان نه لري
درد يې درممان نه لري
دهغه چانه را جلاسه

زړه بسم الله که په خدا سه

که خوشحالي چيري وي

ماته يي را کړه خدايه

که پسرلي چيري وي

ماته يي را کړه خدايه

ته يي گريوان نه لري

وطن گلان نه لري

صبر پر کړونو د الله سه

زړه بسم الله که په خدا سه

چي د پيسو لپاره

دنيا کي ژوند تيروي

د خپل فاي د لپاره

دنيا کي ژوند تيروي

ژوند يي عنوان نه لري

چي يو جانان نه لري

پر هغو وړانه دا دنيا سه

زړه بسم الله که په خدا سه

اوس لاس تر لاسي يم سه

په زولنو د ازل

يو ځل به ونه ازمېږم

په گل غنچو د ازل

حاجت بيان نه لري

اميد تاوان نه لري

وژپيدو د خپله لاسه

زړه بسم الله که په خدا سه
 د بڼـکلي مـخ کتوتـه
 نـن بهانـه جـوړوم
 د حـسـن دي لمبوتـه
 نـن بهانـه جـوړوم
 سـترگي گـمان نه لـري
 د لـيدو تـوان نه لـري
 اوس مـبارک دي د بـکلا سه
 زړه بسم الله که په خدا سه

د چـا نظـر و خـوړل
 مـازديگري پردېسـه
 د غـم لـبـنـکـر و خـوړل
 مـازديگري پردېسـه
 رـحـم جـهـان نه لـري
 گـناه افـغان نه لـري
 وـطنـه چـا و يـل کـربلا سه
 زړه بسم الله که په خدا سه
 ۱۳۸۶۵۱۳

ستمگر

در سره مينه كوم مه كړه ظلمونه
 دورغي ته نه راخي د شپې خو بونه

صبر مې نور د زړگي نسته دلبره
 ماڅه گناه کړي ده يم نا خبره
 ولي دي بند کړل پر ما خپل ديدنونه
 د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

پوه سوله خلک ياره زمور په مينه
 چي ستا پغور را کوي ما کړوينه
 کلي ته کله را ځي تير سوه کلونه
 د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

سترگي مې سرې وگوره ډېر مې ژرلي
 غمگيني نيکاري کوڅي زمور د کلي
 مرگ را پسې دی پر بږده دا سي خويونه
 د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

د نن نه پس مې اشنا دا فيصله ده
 پردېسه جنگ نه کوم يوه گيله ده
 که نه را ځي مه را ليرېه سلامونه
 د ورځي ته نه را ځي د شپې خو بونه

۱۳۸۵/۳/۲ د هلمند د سيند غاړه

مننه

کوردي ودان بېلتونه بنه دي کړي
 چي مې اشنا نه را پر بږدې کلي ته
 د نازولو نه خو بونه اخلي

د غم بلاوي ولويدې کلي ته

په تورو غرونو کي يي ژوند کړي دی
د بنار گردونو سره نه دی بلد
له اټنگو يي معلوميري دا سي
چي له غمونو سره نه دی بلد
په تورو سترگو تور را نجه لگوي
د تور تمونو سره نه دی بلد
لمبي د مينې يي پر زړه را تاو دي
نورو اورو نو سره نه دی بلد
يار مي د گل سره مجلس خوبنوي
د نفرتونو سره نه دی بلد

زما پر لور چي قدمونه اخلي
د پرېم خفه چي را ځي دې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي
د غم بلاوي ولويدې کلي ته

د زړه پرهرو ته بنوولای نه سم
اشنا زهير به سي پرېشانه به سي
د خوش حالو نه به ليري ولاړ سي
پر خپل خدا باندي پشيمانه به سي
که يي زما سترگو ته وکتله
دی به هم وژاري ناتوانه به سي

اشناد خپله حاله نه خبروم
زما په غم کي ورک له ځانه به سي
زموږ د کلي حالات دا سي وايي
هديره جوړه کوڅه وړانه به سي

هر څوک اغزي پرېږدي گلونه اخلي
هر چار اوړي دي فايدي کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي
د غم بلاوي ولويدي کلي ته

هغه وخت غواړم د يار سر په امان
د کلي منځ کي چي جگړه ووينم
يو د خپل ژوند امان ته فکر وړي
ورته د بل لاس کي چاره ووينم
لمونځ په جماعت کړي د انسان غوښي خوري
زور پرېم ډېر چي دا کړه وړه ووينم
زه هم له ژونده مروگر ځمه
چي تر ځان بکلي ځوانان مړه ووينم

را کړئ خنجر څيرم سينه د قاتل
چي يي له رحمه خالي زړه ووينم

د بل د غمه چي خوندونه اخلي
خدا يه هغه کړي بي پردې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي

د غم بلاوي ولويدې کلي ته

مور د انصاف څخه بي برخي خلک
مور د انسان د زړه احساس وژلی
مور پرې زړگي د خپل دُبنمن ینخ کړی
مور سکني ورور په اخلاص وژلی
مور د تيارو سره ژوندون خوښوو
مور بل خراغ په دغه لاس وژلی
ز مور نازولی د دې پاکي خاوري
مور د پرديو په شاباس وژلی
مور يرغلگر سره احتياط کړی دی
مور خپل ولس دی عام و خاص وژلی

مور ته به بيا څوک کفوننه اخلي
مور کړي خرابي ارادې کلي ته
د نازولو ننه خوبوننه اخلي
د غم بلاوي ولويدې کلي ته

سهار له توري شپې خپلواکه نه دی
په غم لړلی مازديگر تير پرې
شبنم ترگله پوري نه سي را تلای
خو تل باروت ورته پر سر تير پرې
که يار مي دا حال له نرېدي وويني
غم بي پر زړه او پر ځيگر تير پرې
نو ځکه نه غواړم ديدن د اشنا

پر ما قيامت پرده اختر تيرېږي
بېلتونه ته به ورته دا سي وايي
خوشحاله ژوند پر دلاور تيرېږي

چي د پردېس اشنا خطونه اخلي
زړه بې بيانې سي را نږدې کلي ته
د نازولو نه خوبونه اخلي
د غم بلاوي ولويدې کلي ته

۱۳۸۷/۷/۴

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**